

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН(В.Б.)

Ч.1/90/

Січень-Березень, 1970

Рік XIII

Струнко!

НАКАЗ

В 20-ТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ РОМАНА ШУХЕВИЧА - ТАРАСА ЧУПРИНКИ

Друзі!

Двадцять років тому, 5-го березня 1950 року, в селі Білогорща, біля Львова, впав на полі слави в боротьбі з відвічним ворогом України - Москвою, сл. п. Роман Шухевич-Тарас Чупринка-Тур-Лозовський - Голова Проводу ОУН на Українських Землях, Головний Командир Української Повстанської Армії, Генеральний Секретар УГВР і Генеральний Секретар Військових Справ УГВР.

Роман Шухевич-Чупринка - найбільший воїн української історії, що всі свої сили, все своє знання, все своє життя віддав на службу своєму народові, що цілого себе віддав українській визвольній справі. І згинув як головний командир першої лінії всеукраїнського бойового фронту.

З його ім'ям нерозривно і назавжди сплетена історія визвольно-революційної боротьби українського народу: УВО-ОУН-УПА-УГВР-АВН. Він - передовий борець, безпосередній співорганізатор і співтворець всієї боротьби та провідник, керманіч, командир і творець найважчої і одночасно найславнішої доби цієї боротьби - доби невмирущої УПА. Ця доба ще не закінчена, вона ще триває і перейде до історії України, як доба Тараса Чупринки.

Роман Шухевич-Чупринка поляг на полі бою, як полягли тисячі і тисячі знаних нам і незнаних воїнів, вірний присязі: Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї!

Але не згинула і ніколи не згине ідея, за яку він боровся, за яку бореться і буде боротися аж до остаточної перемоги весь український нарід. Хоробрі воїни Чупринки продовжують бій на всіх відтинках фронту з непослабленим завзяттям, жертвенністю і героїзмом:

"Із світлою пам'яттю про нього, задивлені в його геройську постань бійця і керівника визвольного руху, наснажені відвагою, оптимізмом та революційністю, загартовані і досвідчені під його рукою, до кінця віддані ідеї визволення українського народу, - ми відважно продовжуємо нашу визвольну боротьбу аж до повної перемоги!"

Боротьба України з Москвою йде далше - на рідній землі, в концлагерях на засланні і в цілому світі.

Друзі Націоналісти!

Наша організаційна і духовна пов'язаність з постаттю сл. п. Романа Шухевича-Чупринки є для нас на все життя джерелом гордості і сили, і завзяття, але одночасно й зобов'язанням - бути гідними його наслідниками як у щоденному труді і праці, так і в збройній боротьбі, яка ще стоїть перед нами.

Найкраще вшануємо пам'ять героїчно загинулого Головнокомандуючого Української Визвольної Боротьби тим, що присвяtimo всі наші зусилля, всю нашу працю і все наше життя справі визволення України.

Не складемо зброї і не припинимо нашої боротьби доти, поки Україна не буде вільною!

Струнко!

ХАЙ ЖИВЕ РЕВОЛЮЦІЙНО-ВИЗВОЛЬНА БОРОТЬБА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ!
ХАЙ ЖИВЕ УКРАЇНЬСЬКА САМОСТІННА СОБОРНА ДЕРЖАВА!
ВІЧНА СЛАВА ГЕРОЗВІ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ!

Героям Слава!

Постій, березень, 1970.

ПРОВІД
Організації Українських Націоналістів

/Спочинь/

-----:-----
ТАРАС ЧУПРИНКА

НА ТЛІ ГЕРОЇЧНОГО ШЛЯХУ НАЦІЇ

Можливо, що ніяка інша нація не має на своєму шляху розвитку стільки сумних дат, як їх має наша українська. Не всі ці дати пам'ятаються, не всі вони вдержуються у народній пам'яті, не всі вони навіть записуються у Книгу Биття, не всі досліджені й не всі належно оцінені та вивчені.

Це пояснюється тим, що українська нація, як і кожна інша нація в своєму гоні до національного ідеалу скупчує свою увагу лише на цих датах і подіях, що наближають її до цього ідеалу, що мають значення не на час життя одного чи кількох поколінь, а для цілої нації у її складній формі живих, мертвих і ненароджених. Такі події записує історія, такі події занотовує людська пам'ять і передає їх з покоління в покоління. Про дійових людей цих подій складаються пісні і творяться легенди, а самі події національної святости окутуються спеціально витвореними для цього традиціями.

Так занотовує нація свій шлях до національного ідеалу, устеляючи його святкуваннями й надаючи останнім чи то жалоби, а чи гордості, радості.

І, здавалося б, що наколи ці дати є датами жалоби, що говорять нації не про її перемоги, а про її поразки, то навіщо їх відмічати, навіщо їх святкувати, згадувати і розятрувати болями спогадів рани?

Але тут ми мусимо відмітити, що на шляху нації навіть найжорстокіша поразка має в собі велич перемоги. Крутянці, як відомо, полягли. Триста юнаків віддали своє життя неповернувшись з поля бою. Триста юнаків умерли й не перемогли стократ сильнішого ворога. Для 1918 року це була поразка, але для 1919 року смерть треста юнаків під Крутами була вже величчю перемогою.

359 загинуло під Базаром і загинули мовчки. Не видали своїх командирів і між ними не знайшовся ні один, що бажав би купити собі життя переходом на службу ворогові. Таким чином фізична смерть 359 не є поразка, але є величавою перемогою.

Таких прикладів можна наводити дуже багато, навіть безліч, але всі вони будуть говорити про одну незаперечну істину: говоритимуть про те, що кожна подія в нації на її шляху до визволення носить в собі велич героїчного оптимізму. Смерть десятків, сотень, і навіть тисяч не зупиняє нації на її шляху до ідеалу, а навпаки – породжує послідовників, породжує тих, що йдуть шляхом загиблих і наближають націю до її остаточної мети.

До безліку сумних дат в історії України дійшла дата 5 березня,

1950 року, коли то в бою з ворожими військами загинув Роман Шухевич-Тарас Чупринка, Головний Командир Української Повстанської Армії, Голова Проводу ОУН в Україні, Генеральний Секретар УГВР і Генеральний Секретар Військових Справ УГВР; дата героїчної смерті в бою з ворогом України генерала Тараса Чупринки, що за життя зібрав у собі явні й приховані прагнення і помагання нації, що за життя був носієм національного ідеалу й найяскравішим виразником прагнень живого покоління нації.

В своєму ірраціональному гоні нація висуває в кожночасному живому поколінні одиниці, чи навіть гурт одиниць, на яких вона скупчує свої окремі якості, всі свої окремішні властивості, обираючи їх виразниками своїх ідей і своїх прагнень, надаючи їм тих рис характеру, якими вона відрізняється від інших націй. Тому етнопсихологи, які вивчають психологію народів, за об'єкти своїх дослідів беруть такі одиниці чи гурти одиниць, які кермували і скеровували націю в її шляхах розвитку. Ці вчені своїми дослідями ствердили, що в психології кожного німця обов'язково присутня якась властивість Фрідріха і Бісмарка. В психології кожного росіянина є щось від Івана Лютотова та Петра Кривавого. В психології українця є обов'язково щось від Хмельницького і Мазепи. Так є в кожному народі, в кожній нації, яка увійшла в історію своїми ділами, своєю боротьбою за вимріяні ідеали. Одиниці, що їх обирає нація носіями її ірраціональних прагнень, являються скупченням ідеалів нації, її властивостей, її окремішностей.

Нація як живий організм перебуває завжди в русі. Безрух для нації -- це її смерть.

Тому нація має своїх обранців у кожночасному живучому поколінні. Відходять одні, то на їх місці з'являються інші, що ведуть покоління по обраному нацією шляху. І немає такої сили в світі, що могла б припинити цей рух до ідеалу, цей рух до змагу за ідеал. В цьому лежить розгадка тих причин, що українська нація, не дивлячись на величезні жертви, що їх вона понесла в минулому і несе зараз, несе щогодини чи, навіть, щохвилини, не зупиняє її і незалежує її, а навпаки -- піднімає, зцементовує її і веде в бій, веде на змаг, веде до перемоги. Мертві піднімають на цей змаг живих, і то навіть тих, хто стояв збоку змагу, споглядав, а часами і кепкував над тими, які боролися, не відступали й гинули. Піднімає їх на змаг не гаразд боротьби, не прагнення випробувати себе і свою витривалість, а підіймає їх часто їм самим незрозуміла сила. Вступають вони на змаг за той ідеал, що у ньому, у кожному із них жевріє у підсвідомості, а освідомлюється в тягу самої боротьби.

Підіймають і ведуть на цей змаг нарід не класи і не громади, а окремі одиниці. Бо на одиницях, на вибраних, скупчує нація свої якості, скупчує весь свій національний геній і одиницям дає можливість відчувати ті заховані шляхи, що по них мусить іти нація в своєму розвитку. Але зі смертю такої одиниці рух нації вперед не може зупинитися. Він може лише гальмуватися, поки хтось інший не бере керму й поведе покоління далі по обраному шляху. От чому сподівання Москви, що знищивши генерала Чупринку, вона нищить цим українську боротьбу за визволення, були даремні. Тараса Чупринку вбили, Тарас Чупринка впаав, але Тарас Чупринка живе. Він живе і діє. Діє активно і дошкуляє Москві болюче!

Москва забила тіло, але дух живе, діє і буде діяти до часу, поки в Україні не запанують ці ідеали, за які Чупринка віддав тіло. Дух Чупринки буде діяти доти, доки в Україні буде жити українська нація, доки над українським чорноземом чорними круками будуть літати чужі орди неробів та забирати піт, кров, освячену Богом волю і право кожному народові жити у своїй державі як господареві в своєму домі. Забиттям одиниць, на яких нація скупчує свій гін, ворогові не знищити самого гону.

Генерал Роман Шухевич-Чупринка-Тур-Лозовський був провідником і командиром нового типу армії, армії міжнародної солідарности; армії, в якій кожний вояк розумів, що він словак, білорус, туркестанець, грузин, козак, а борючись на теренах України за волю України, він одночасно бореться за волю своєї батьківщини. Боротьба іде не за той чи інший терен, а за ідею визволення всіх народів з московсь-

кого колоніального ярма.

Більше того: ціляючи в серце України, в генерала Чупринку, Москва цілила в серця і тих, хто сьогодні змісту цього пострілу ще не розуміє. Цілила вона в серце всього свободолюбного світу, - того світу, з яким вона мусить вийти на герць. Стріляла вона, ганяючись за Чупринкою, не лише тому, що він був командиром армії визволення народів, а ще і тому, що на випадок зудару з волелюбним світом ця армія визволення стане Москві небезпечнішою за атомові бомби. Москва розуміла, що діяння такої армії визволення, в якій є нова ідея, ідея визволення колоніальних народів з московського ярма, може стати початком її поразки. Бо Москва розуміє, що советська армія - це не армія одної панівної нації, але армія, що складена з тих самих поневолених Москвою народів, які ненавидять Москву, ненавидять свою неволю.

Україна втратила свого великого сина. Україна втратила свого Генерала-Полководця, а весь світ втратив в особі генерала Чупринки творця нової тактики ведення війни. Світ втратив того, хто був нечепним в боротьбі зі світовим комунізмом.

Ще сьогодні світ цього не розуміє, але завтра він це пізнає і належно оцінить. Для світу вільних держав генерал Чупринка є явищем незрозумілим, явищем загадковим. Майже до недавніх днів світ не знав, чому українці не хочуть бути росіянами, чому білоруси чи народи Кавказу та середньої Азії не хочуть прийняти московської "ласки" і зарахувати себе до одного спільного народу, якому Кремль дав назву "сов"єтський нарід".

Ми знаходимося в добі цих людських взаємовідношень, коли всяким імперіальним володінням приходить кінець. Визвольні рухи малих народів приходять до голосу. Ми ступаємо шляхом розпаду імперіальних володінь на окремі національні держави і цього руху вже не спинить ні смерть одиниць, ні тюрми, концтабори, ні терор.

Ідея визволення народів - це ідея, що є освячена потом і кров'ю борців-революціонерів. Це ідея, проти якої не встояться жодні штучно створені концепції поневолення.

Довго поневолюваний український нарід старався довести до свідомості західного світу правильність своїх визвольних змагань і konieczність продовжування їх з огляду на велику загрозу, яку комунізм, сполучений з російським імперіалізмом, несе цілому світові. Вже час, щоб Захід зрозумів постріл у Парижі в Симона Петлюру, розрив пекельної бомби в Роттердамі і смерть він неї Євгена Коновальця, першого Провідника ОУН, вистріл ціянкалію в Мюнхені і смерть Степана Бандери, творця і символу нашої визвольної боротьби.

А наш, український нарід, повинен бути гордим за свого великого Сина, генерала Тараса Чупринку, бо ідеї, за які він згинув, стануть поволи світовими ідеями.

Дальше, - ми повинні бути горді з того, що наші прапори, прапори Української Національно-Визвольної Революції, стоять по стороні Правди, по стороні Свободи й по стороні Віри у перемогу Добра над злом. І в славний майбутній час перемоги наших ідеалів, про яку мріяв за свого життя Тарас Чупринка, збудуємо йому належний пам'ятник, що утривалить його безсмертну постать в українській традиції на вічність.

А тим величним, тривалим пам'ятником на славу Тараса Чупринки і всіх Героїв Української Національної Революції може стати лише здобута важкою працею і боротьбою Українська Самостійна Соборна Держава!

Вшановуючи сьогодні світлу пам'ять генерала Романа Шухевича-Тараса Чупринки-Тура-Лозовського, лиймо нашими думками в Україну як до могил Впавших Борців так і до сердець тих Полруг і Друзів, що далі стоять мужньо на полі бою, які караються, гинуть, але здобувають і перемагають.

Вчуваючись у вир тієї боротьби, у шепіт жертв, молитви і присяги живих, у важкі змагання та в сильну віру Борців, утверджуємо своє завзяття, свою віру й чини, щоби спільним зусиллям і спільною

жертвою членства ОУН на всіх теренах їхньої дії наближати наш День Волі, наш, український, День Перемоги.

Хай в цьому часі вшанування світлої пам'яті Романа Шухевича зникнуть всі крамоли, а наші всіма нашими зусиллями запанує ця віра і те завзяття, якими відзначався наш Провідник і Командир!

-----:-----

ВКАЗІВКИ І ДОРУЧЕННЯ ТЕРЕНОВОГО ПРОВІДУ

Для Вшанування Пам'яті Романа Шухевича в 20-річчя Його Смерти

1/Вступні зав'язання

В дні 5-го березня, 1970 року, минатиме 20-ть років від дати, коли в Білогорщі, недалеко Львова, в бою з московськими найзниками смертю Героя загинув Роман Шухевич-Тарас Чупринка-Тур-Лозовський, що був тоді Головою Проводу ОУН в Україні, Головним Командиром УПА, Генеральним Секретарем УГВР і Генеральним Секретарем Вишківських Справ УГВР, нагороджений Золотим Хрестом Заслуги і Золотим Хрестом Заслуги Першої Кляси.

Подаючи цю вістку до загального відома в жовтні 1950 року, Провід ОУН у своєму комунікаті до членства ОУН і до громадянства сказав, що "від смерти сл. п. Симона Петлюри і сл. п. Євгена Коновальця - це найбільша втрата, якої зазнала Воююча Україна з руки нашого найлютішого ворога - Москви. В ці дні сумуватиме вся соборна Україна, кожен українець, де б він не перебував, в якому закутку світу не знаходився б. Сумуватимуть з нами й інші народи, їхні революційні організації і повстанські частини".

І справді, українська еміграція прийняла цю вістку з великим болем, але рівночасно й з почуттям великого зав'язання, що унаочнювалося не один раз за минулих 20-ть років.

Застановляючись над формами й змістом вшанування пам'яті Романа Шухевича в 20-річчя його смерти в бою з ворогом, Тереновий Провід виніс на своєму засіданні в дні 16-го січня, 1970 року, певні настанови, що їх подаємо тепер як завдання і план для всіх організаційних клітин під увагу та виконання.

2/ Організаційні Сходини

Згідно з настановою ТП, організаційні сходини членства, симпатиків, кандидатів і юнацтва мають відбутися в усіх організаційних клітинах в дні 5-го березня, 1970 року, або, у випадку якоїсь поважної перешкоди, в найближчих до тієї дати днях. Сходини членів, симпатиків, кандидатів і юнацтва повинні відбутися не разом, але за сітками /окремо члени, окремо симпатиками і кандидатами, а окремо юнацтво ОУН/.

Приміщення сходин повинні бути належно приготовані, прибрані портретом Романа Шухевича, національним і революційним прапорами. Учасники повинні бути в темному убранні.

До програми цих сходин повинні увійти такі головні точки: формальне відкриття, відчитання Наказу Проводу ОУН, що є поміщений в цьому числі "Бюлетеня ТП", і слово або доповідь про Романа Шухевича з підкресленням його ролі й заслуг у визвольно-революційній боротьбі ОУН-УПА і українського народу.

Проводи клітин повинні підготувати ці сходини заздалегідь і вчасно повідомити членів, симпатиків, кандидатів і юнацтво про їх характер та кому присвячені. Година початку повинна теж бути уважно підібрана, щоби всі члени, навіть у випадку часового залишення праці, могли взяти участь у цих жалобних сходинах.

Матеріалом для слова чи рефератів повинні стати ці матеріали, що їх видається з тієї нагоди. Поминаючи давніше друковані матері-

яли, для внутрішніх потреб можна використати в оригіналі матеріал про Романа Шухевича-Чупринку, що є надрукований у 1/4/ числі "Бюлетеня Проводу ОУН" з 1970 року, або цю статтю, що є надрукована в нашому тереновому бюлетені. Відповідні матеріали будуть поміщені в нашії і прихильній нашому русі пресі, а зокрема у "Визвольному Шляху" за місяць березень, 1970.

3/ Академії, Зібрання, Сходини

Вшанування світлої пам'яті Романа Шухевича-Чупринки ширшими кругами української громадськості і чужинецьких прихильників повинно відбутися в кожній клітині нашого громадського життя в дату смерті Романа Шухевича, де для цього існуватимуть можливості, або в найближчу до тієї дати суботу чи неділю. Форми відзначення можуть бути різні, відповідно до обставин чи можливостей: жалобні академії з повною програмою, зібрання чи сходини для доповідей і з обмеженою художньою програмою, або і без художньої частини.

Ініціаторами публичного відзначення 20-річчя смерті Романа Шухевича Чупринки можуть бути управи легальних організацій - ОБВУ, СУБ, СУМ, або разом у формі спільного громадського комітету. Всі такі імпрези повинні відбуватися у належно прибраних приміщеннях і з добре обдуманю та підготовленою програмою.

Коли ж ходить про прихильні чужинецькі круги, то нашу настанову в тому напрямі можна здійснювати одною з двох можливостей: всюди, де існують клітини Англо-Українського Т-ва, можна організувати спеціальні святочні сходини членів т-ва з доповіддю на англійській мові і якоюсь художньою або соціальною частинкою, скромно проведеною, або запрошенням їх на наші загальні імпрези. Тому, що УПА мала в своїй системі інші національні відділи, а тех була одним із основоположників АБН, потрібно цих два елементи вплітати в програму одних або других можливостей вшанування пам'яті Романа Шухевича разом з чужинецькими прихильниками.

Про всі академії, зібрання чи сходини повідомляти завчасу громадськість і старатися про її масову участь. Імпрези організувати за стислою і ненадто довгою програмою.

Де буде нагода, потреба й можливість, організувати теж окружні масові академії з добірною і змістовою програмою. Але не робити це коштом поодиноких громад. Окружні академії могли б відбуватися два-три тижні після дати, але в місяці березні.

4/ Поминальні Богослуження

Організатори імпрез по громадах повинні теж подбати, щоби в найближчу до 5-го березня неділю в церквах католицького й православного віровизнань були відправлені Панахиди за спокій душі ген. Романа Шухевича в 20-ту річницю його смерті. Відповідні старання перед душпастирями УКЦ і УАПЦ робити завчасу й завчасу поінформувати громадськість про цю справу.

5/ Лондон і околиці

Наколи б центральна академія в Лондоні, присвячена Романові Шухевичові, не могла відбутися на початку березня, тоді лондонські клітини ОБВУ, СУМ-у, СУБ-у і т. д., повинні підготувати місцевими засобами належну академію чи зібрання в домівці СУБ-у в першу суботу або неділю місяця березня.

6/ Теренова Академія

Тереновий Провід старатиметься допровадити до покликання в Лондоні з представників центральних організацій відповідного комітету, завданням якого буде морально символізувати працю по громадах, а рівночасно підготувати й провести академію теренового характеру в відповідному часі та з відповідною програмою.

Беручи під увагу евентуальні комплікації з підшукуванням відпо=

відної залі, треба числитися, що ця теренова академія відбудеться в місяці жовтні 1970 року і буде загально пов'язана зі Святим УПА. Наколи цей комітет буде створений, від його імени буде надрукований комунікат з інформаціями в тій справі.

7/ Інші ролі дії в році в справі

а/ Крайова Управа СУМ-у підготує вшанування пам'яті Романа Шухевича-Чупринки на початку березня спеціальним апелем сумівців, що буде проведений в Ноттінггамі з нагоди щорічної Конференції СУМ-у.

б/ Постать Романа Шухевича буде на увазі в програмовій сторінці щорічного З'їзду СУМ-у та вишкільних і відпочинкових таборів молоді. Вважаємо, що щорічні імпрези ОБВУ проходитимуть теж під цим самим наставленням.

г/ Якась дія спеціального характеру буде проведена на зовні з ціллю підкреслення перед ворогом - Москвою, нашої неухильної боротьби за незалежність України. Інформації будуть подані пізніше.

г/ Можливо, що Українська Інформаційна Служба випустить спеціальну летючку, яку призначиться для поширення між чужинцями.

д/ Проводи всіх клітин повинні взяти під увагу, що день 5-го березня цього року - це повинен бути день загальної жалоби. Всі товариські клуби повинні здержатися від праці. Таку ж настанову провести по громадах і в цей день, коли в даній громаді буде публична академія чи зібрання.

Загальна ціль цих всіх заходів - це спопуляризування даних про Особу, яка була провідною постаттю в боротьбі української нації за державність, організувала й провадила цю боротьбу, ідеї визволення України віддала все, що посідала, включно зі своїм життям. Рівночасно, нашим завданням є популяризувати український націоналістичний рух, його концепцію і програму боротьби, стараючись, щоби найширші круги нашої громадськості усвідомлювали собі ці справи і давали всю свою піддержку тому рухові в його дальших зусиллях.

-----:-----

З ВІДПОВІДІ ГОЛОВНОГО КОМАНДИРА ДО УПА

"Я певний, що Ви, незламні борці-герої зміло засвоїте ті нові зразки бою з ворогом, так, як скоро й зміло опанували мистецтво партизанки. Скриті, неловимі, Ви негайними, блискавичними ударами вдарили будете ворога там, де він того ніяк не сподівається. З питомою Вам очайдушністю і витривалістю, про які ходять легенди по цілому світі, продовжувати будете й далше славні традиції УПА, виховувати будете своїми геройськими чинами нове, наростаюче покоління, щоби і його включити в революційну боротьбу. Видокажіть ворогові щераз і щераз, що Української Революції подавити не можна, що форми боротьби, які Ви сьогодні приймаєте, це хвиливі форми; що незабаром прийде час чергового переходу до широких повстанських дій, які завершаться повною перемогою - створенням Української Самостійної Соборної Держави.

Вічна слава безсмертним героям, що віддали своє життя за волю України! Ні на крок не відступимо від ідеї, які вони нам вказали, і за які поклали своє життя!

З честю виконаємо обов'язок, який вложив на нас наш нарід; поля, або смерть! Дальшими геройськими вчинками продовжуватимемо невиміру славу УПАрмії! Під Проводом УГВР вестимемо дальше нещадну боротьбу проти окупанта, аж до повної перемоги!"

М.П. липень, 1946.

/-/Тарас Чупринка
Головний Командир УПА

/Витяг, БУП ч.6, стт. 166,7,8/.

-----:-----

ПЕРЕДУМОВИ ПРОПАГАНДИВНОЇ ДІЇ ОУН В НАРОДІ

Пропагандивна дія ОУН у загальному була і є спрямована на те, щоб прищепити українському народові ідеї і концепцію боротьби українського націоналізму, що являється основною передумовою включення всіх верств і прошарків народу до боротьби за державність у такому її змісті і формі, як це є намічене в програмових заложеннях нашої Організації.

Ця загальниково висловлена засада і директива зобов'язує всіх членів Організації, де б вони не перебували хвилино чи перманентно. Зобов'язує вона теж усіх нас, яких доля закинула на чужину, або які стали членами ОУН вже по тій стороні наших фронтів. Від належного виконання тієї загальникової директиви кожним членом ОУН є узалежнений успіх зусиль нашої Організації. Успішність цих зусиль провадить до посилення і поживлення боротьби, а це наближує нас знову до переможного кінця змагань у формі здобуття держави.

Є три важливих чинники, що вможливають успішну пропагандивну дію. Перший – це посідання ідеї і концепції, що відповідають вимогам духовості народу, його кожноточасним аспіраціям і практичним потребам часу. Другий – це всестороннє знання і відчуття як ідеї, так концепції боротьби, аспірацій народу і духа часу як для особистих потреб члена, так і для передачі того на оточення. Третій – це практичне здійснювання ідеї і концепції в організуванні боротьби, в боротьбі і в пропагандивній дії словом і ділом, всюди і за всяких умов.

Говорячи про пропагандивну дію ОУН, ми маємо постійно на увазі два основних об'єкти, на які вона спрямована, або яким супротивиться. Перший, основний і найважливіший об'єкт – це ворог, у нашому теперішньому часі – большевицька Москва, яка поневолює і визискує Україну і від перемоги над якою залежатиме свобода і державність Українського Народу. Борючись проти Москви, ми боремося і проти тої системи, яку вона накинута Україні в світоглядній, культурній, політичній, господарській і національній площинах, – одним словом, проти всього, що вможливило її бути такою силою, яка володіє над українським та іншими народами в Європі чи в Азії. Другий, побічний, але не менш важливий – це всі ті внутрішньо-українські групи, рухи, партії і напрямки, які займаються партикуляристичними ідеями, є готові іти на компроміс з усякою дійсністю, а свої програмові засновки висновують часто з чужих а подекуди навіть ворожих джерел, які видвигають чи придержуються мінімалістичних напрямних, незгідних з аспіраціями народу та його доцьогочасних зусиль до волі.

Перший, ворожий, об'єкт ми поборюємо своїми засобами й організуємо проти нього допоміжні сили та чинники між ближчими чи дальшими сусідами. Ніякого компромісу з ворогом бути не може. В заплілі ворожого табору нашими прихильниками чи групами можуть бути лише ці одиниці чи групи, які визнають право українського народу на самостійність і суверенність і є готові допомагати нам це право здійснити.

Другий, противний, об'єкт поборюємо настільки, наскільки того вимагає порівняння їхньої програми, політики, дії і відношення до нашого руху з тим, чого вимагає і від них концепція визвольної боротьби. Повище сказане було до сьогодні і являтиметься на майбутнє мірилом відношення нашої Організації до інших українських угруповань політичного чи громадського характеру. Лише ті політичні угруповання можуть уважатися нашими спільниками в дії і боротьбі, які заступають подібні нашим концепції визвольної боротьби і державного будівництва. А це може унаочнюватися лише тоді, коли противні середовища чи групи вестимуть політику всеукраїнського значення на базі безкомпромісного наставлення як до ворога так і до всього того, що послаблює силу нації та орієнтує її на сторонні, ненаціональні, сили чи чинники; коли вони визнають концепцію безкомпромісової боротьби з ворогом, протиставлятимуться активно диктатурі й тоталітаризмові, російському воюючому атеїзмові, колгоспній невиліній системі, русифікації і насильству над творчістю людини і цілій московсько-большевицькій системі;

коли вони визнаватимуть теж наш рух і питому його позицію у визвольній боротьбі.

Кожна пропагандивна дія є спрямована на людину та її організації, і на оточення, серед якого знаходиться суспільна група, себто на сусідів.

Діючи на українську людину та її організації, мусимо мати на увазі, що успіх досягатиметься найскоріше між тими одиницями та групами, що обертаються у сфері заінтересувань українськими суспільними справами. Звідси завдання розвивати таку організовану діяльність, яка заторкувала б найширші круги. Це зокрема важливе на чужині, де чуже середовище, серед якого знаходиться українська людина, робить її податливою на бакцилі пасивності чи обоятності. Щоб здобути українську людину нашої визвольній справі, до неї потрібно частого доступу. Звідси знову вимога до поширювання преси і літератури, організування імпрез з відповідним змістом та практикування особистих зустрічей, розмов і контактів з певною ціллю. Члени нашої Організації, які являються різночасно й пропагандистами голоше-них нами ідей і програми, не можуть замикатися лише в якомусь гурті людей, але повинні бути всюди, де формується погляд чи думка.

Українська організація заступає часто українцеві його громаду, чи, навіть, державу в мініятурі. Тому стиль праці і життя в цій організації повинні пробігати за такими принципами, які посилювали б у людини заінтересування і привязання до неї. Така вимога стоїть найперше перед проводами й провідними одиницями в організації, бо від них залежить, яким духом проїняті організація і членство. Постійна активність і жива діяльність керівництва організації - це один з найкращих засобів охоплення громадянства і впливу на нього.

Обов'язком наших членських кадрів у проводах організації є дбати повсякчасно, щоби зміст їхньої роботи збігався в духовій та в програмовій площинах зі змістом нашої ідеології і нашої програми.

Дуже важливим, прямо неоціненим атутотом кожного нашого члена в пропагандивній дії є, щоб він старався бути прикладом громадських чеснот і всі свої громадські обов'язки дбайливо виконував. Він мусить бути людиною, що не сприяє анархії, не жонглює патріотизмом, не займається дрібничковими міжусобицями, не говорить для говорення, але для потреби, не сприяє і не поширює песимістичні настрої і ніколи не знайдеється в такій позиції, з якої вже не було б виходу.

Боротьба за визволення складається не лише зі збройних актів, чи політичних акцій широкого масштабу. Вона починається і проявляється часто від найменше видних починів та акцій, що часами можуть і не мати прямого відношення до чогось великого. Наші заклики, - для прикладу, - до доброї поведінки, читання преси і літератури, жертвності на різні цілі, участь в святкуваннях, проводжування сходин і т. п., можна легко порівняти до відносно малих справ, але це теж справи, від яких залежить розвиток культурного життя. Де існує культурне життя, там розвивається національна думка, а де розвивається ця думка, там є місце для наших ідей. А де є місце для наших ідей, там виринатиме потреба нашої концепції їхнього здійснювання. Там будуть і творці великої політики і великих, вирішальних дій. Ланцюг, як бачимо, не складний, коли людина відчуває природність пов'язання його ланок, і коли вона бачить та розуміє, як вони себе доповнюють і піддержують.

Не випадково і не без цілі друкуємо ці рядки, стараючись актуалізувати справу нашої пропагандивної дії. Наколи б деякі члени поширювали так завзято нашу програму, як вони розводять деколи інші речі, то ми не мусили б журитися ніякими завданнями. Але, так воно зараз не є. А магічні палиці в другій половині 20 століття не діють. Вони зникли навіть з театральних п'єс розвагового характеру. Наведені нами думки мають свою тривку основу, а тому за їх змістом треба провадити своє життя і свою діяльність. До цього закликаємо усіх, а впершу чергу тих, хто держить у своїх руках ініціативу. Поворот до змісту при рівночасному розгортанні всіх форм життя - це одна з потреб, що є на часі.

НА АКТУАЛЬНІ ТЕМИ НАШИХ ДНІВ

Від Редакції:

Перед кількома днями до ТП наспів лист від одного провісного члена, дані якого є відомі редакції "Бюлетеня". Тому, що в цьому листі порушуються справи і питання, що їх висловлюють або можуть про них думати інші члени, цього листа друкуємо з незначними скороченнями, і подаємо нашу відповідь.

"Свого часу ми турбувалися тим, що Америка закидає Україну термоядерними бомбами. Тепер стає ясним, що до такого удару не дійде, за що треба дякувати Богові, бо то було б не тільки знищення України, але найгірше, що на Україну прийшла б "демократична займанщина", яка привела б безчисленну кількість польської, московської та іншої голоди, яка саранною покрила б Україну.

Тепер насувається китайсько-московський удар. Якщо до нього дійде, то це буде ласка Бога і спасіння. Якщо того удару ми не використаємо, то можна сміло сказати, що України не буде. Але, чи ми на чужині є приготовані завдати смертельний удар ворогові?

На дипломатично-політичному відтинку проведено через АБН велику роботу, якої дотепер з рамені інших політиків. У світі починають визнавати українську національну окремішність. На папері Україна є визначена до певної міри державою. Є визначені політичні межі України. Це здобутки, які не охороняє ніяка збройна сила, а тому вони мають відносне значіння. Бо хто може зробити щось Смітові в Родезії, коли проти нього навіть цілий світ? Хто знав про Біяфру до того часу, коли біяфранці вхопили за зброю? Їхнє героїство й завзяття сколихнули цілим світом.

А де наша зброя тут на чужині? Відповідь - ніде. Бо хоча 1969 рік проходив під кличем "Здобути Україні Державу, то на ділі це був рік поминок. Ніде правди діти, але більша частина нашої дії на чужині - це поминки. З тим потрібно закінчити, зокрема тепер, коли наближається рішальна хвилина. Нам потрібно переставитися цілісно на воєнну стопу. Мусимо мати людей, які кожної хвилини будуть готові на наказ. Чоловіки і жінки від 16 років повинні переходити військовий вишкіл з впорядком, стрільням, радіозв'язком, наступ, відступ, копання становищ, тощо. Потрібно мати вишколених розвідників, пропагандистів. Ми багато нарікаємо, що Захід нам не помагав. Але, чи було кому допомагати? Наведім бодай один приклад, де б українці мерли так з голоду й несклачали зброї як біяфранці. Наше говорення, що чорні мають держави, то і нам належить, є пустою балаканиною. Вони борються і мають. Будемо боротися ми, то теж будемо мати. Поминки відложім на пізніше".

Відповідаючи, мусимо підкреслити, що автор листа порушив одну з важливих і засадничих тем, якою є організування боротьби і приготування себе на чужині для кожночасної потреби. Важливим питанням є його порада про військову підготовку також і по тій стороні як мужчин так і жінок, про шкolenня пропагандистів, розвідників, тощо. Перенаголошено троха справу "поминок", під чим автор мабуть розуміє діючу форму й стиль відзначування національних річниць. Минулого року ми відзначали сорокріччя ОУН, що не було "поминковим", хіба що десь хтось так ці справи ставив, чи розумів. Вшановували ми пам'ять Провідника Степана Бандери в десятиліття його смерті, що вже було проведено жалобно, але воно в мічому не перешкаджало провадити іншого рода дію. Цього року відзначатимем в березні пам'ять Романа Шухевича в 20річчя його смерті. В одному, другому і в третьому випадку відзначаємо особи, які були ініціаторами, організаторами й провідниками потеперішньої визвольної боротьби і спадщина яких не належить до речей, що демобілізують, але до справ, що мобілізують. Навіть поминки бувають засобом до зриву і повстань, а приклади поцає історія. Кожний добрий господар пам'ятає про своїх предків, дбає про їх могили і бодай раз у рік прибирає їх квітами і запалює свічки. Проте, він провадить і розбудовує господарку, піклується родиною і ставиться до диспозиції урядові в усіх потребах. Наколи ми справжні і добрі господарі, то мо-

жемо віддати пошану впадшим Героям, а при тому проповжувати їхні почини. Поминки по Симоненкові звернули увагу молоді на "Тарасівці" на стан в Україні, а чергового дня ця молодь була вже під московською амбасадю в Лондоні.

Боротьба ОУН-УПА з 1943-50 років може навести багато прикладів, які не поступаються в ніякій мірі завзяттю і героїству білорусів. Білоруси одержували боцай частинно мілітарну допомогу, троха медикаментів і харчів. Наше ж підпілля не мало навіть того, а роками зводило важкий бій зі значно сильнішим ворогом. Правда, наша історія знає і такі випадки, коли сотні тисяч, а навіть мільйони гинули без пострілу. В цьому трагічність тої ситуації і з цього потрібно витягати властиві висновки.

Наша визвольна концепція відкидає всі нації на політику інтервенції. Наперед наша духова, політична й мілітарна потенціальність, а тоді корисною буде зовнішня допомога. Але допомога як один із основних засобів визволення - це так, як каже автор: чергове поневолення різної наволочі.

Важко нам сказати, які користі, - більші чи менші, - були б для нашої визвольної справи зі зудару Москви із ЗСА, а чи зі зудару Москви з червоним Китаєм. Наколи українська нація як цілість, а в тому і її еміграція, є політично дозрілі і державницько наставлені, то зовнішній конфлікт СРСР з будь якою стороною буде допоміжним. В противному випадку - історія 17-тих років може повторитися. Ми віримо, є переконані, і навіть працюємо в тому напрямі, що історія не повториться і повторитися не може. Минула війна, помимо всієї своєї скомплікованости не лише для України, але для цілого світу, переконала нас, що українська нація вивчила незалежну лекцію 17-тих років. В цій другій війні вже не було в народі багато демобілізуєщих проявів, а діяв один революційний фронт.

Підготовки і школення потрібно і нам приємно, що автор це бачить і відчуває конечність того. Зрештою, в нас існує навіть настанова, що кожний член ОУН повинен вміти володіти зброєю. Були розпрацьовувані інструкції, вказувані шляхи, як це досягнути. До тієї справи будемо вертатися ще не один раз, бо - бути готовим на кожну потребу, це одно з наших головних завдань.

Положення в світі, в СРСР і на Україні дуже складні, майже дозрілі на великі зрушення. Що будуть робити наші Друзі в такому часі, коли зимою порою важко провести відправу?

Хоча не в усьому погоджуємося з автором, то є вдячні за його листа, прямі, безпосередні і щирі слова та думки, які варті уваги.

ТП відчуває дуже сильно потребу радикалізації наших дій. Всі члени ТП в цьому одностійні. Добре, що і членство доходить до того своїми думками.

ВООРОГ ПРОПІХАЄТЬСЯ ДО НАШОЇ МОЛОДІ

На протязі минулого року до наших рук попали деякі докази, що переконують в радше спішних спробах московських агентурних чинників пропихатися в середовище української молоді.

В одному такому випадку большевицькі агенти дораджували особам, щоб вони пропихалися до "Тарасівки", до УЗС і СУБ-у, але найголовніше між молодь, яку потрібно зберігати від впливу старших, що "невміють дивитися реально на світ".

В московській амбасаді в Лондоні працюють спеціальні особи, які вивчають проблему молоді в нас. Вони слідкують за статтями молодих авторів, характеристикою, адресами. Пробують заманювати їх на різні імпрези, а в тому й на московські фільми. Таку саму роботу проводять їхні контактовці в терені.

Окремою увагою націляють тих, що виїзжають на відвідини до рідні в Україні, а чи в Польщі. Було декілька випадків, що для

деяких одиниць створювалися позірні труднощі, щоби навіязати з ними контакт відповідними людьми з амбасад.

Агентурні чинники слідкують уважно за настроями між молоддю і пропихаються до тих, що виявляють "прогресивні" настанови.

Перед кількома днями на адресу УВС прийшов анонімний лист, наданий на пошту в Манчестері. До листа долучено англomовний додаток "Нюз Фром Юкреїн", де був надрукований тенденційний репортаж про побут в УРСР п. Діфенбейкера. Деякі місця того репортажу були підкреслені червоним олівцем. Вказуючи на те, що наша преса є демократичною, автори цього листа закликають передрукувати цей репортаж в "Юкреїнієн Ревю", а коли того не зробиться, то вони перестануть дивитися на наші видання як на демократичні. Під листом підписано, що його авторами є "демократичні читачі". Два дні пізніше з того самого місця надійшов другий лист з англomовним додатком, де поміщено знімки около 15 українських підпільників, що згинули, або впали живими в руки КГБ і є представлені як ті, що "розкалялися".

В Олдгамі на адресу клубу прийшов лист, з якого при отворі виїшов слізний газ, що дався відчути цим Друзям, які його розпечатали.

В 1/4/ числі "Бюлетеня Проводу ОУН" є поміщений довгий матеріал про теперішні плани і дію ворожої агентури, з яким повинен заізнатися кожний член.

В нашій роботі звертати особливу увагу теж і на ту частину молоді, яка не є охоплена молодечими організаціями, а до кругів якої може процідаватися большевицька література, просоветські люди чи організації.

Відраджувати людям, зокрема молодим, входити в будь які прямі контакти чи зв'язки з московськими чинниками, бо є відомо, що багато таких контактів використовується для пенетраційних цілей.

Практикувати строгіший нагляд і контролю принагідних відвідувачів до наших установ. З особами, що відмовляються подати дані та вилігимуватися, не входити в розмови. Проводити денник з докладним описом таких відвідувачів і зголошувати це до відповідних організаційних чинників. Це саме робити по приватніх домах. Таким, чи взагалі незвідомим особам, не подавати ніяких даних чи інформацій, навіть коли вони прокичуються антикомуністами.

Перевіряти уважно приїжджаючих з інших країн, особливо з-за-морських. Питати за рекомендаціями, або докладнішими персональними даними, наколи їх приміщується на помешкання чи працю, а це перевіряти по через громадські організації, або орг. сітку.

Ставитися з великою резервою до найновіших проявів відновлювання давніших антагонізмів на політичному чи громадському полі. Це не тому, що кожна така річ може бути інспірована ворогом, але тому, що зокрема в теперішньому часі частина нашого загалу є менш відпорна на такі випадки, а навіть тенденційно викривлені дані чи інформації приймає, як правдиві.

Недавно з одної місцевості надійшла вістка, що один українець /молодий/ мав заохочувати інших до гуртової поїздки за залізну заслону. Наколи б в інших місцях заіпримічено щось подібне, то це треба зголосити негайно.

-----:-----

Пригадка:

Випускаючи перше число нашого теренового "Бюлетеня" на 13-тому році його появи, просимо Провідників клітин поробити розчислення до каси ТП за всі залеглі роки.

-----:-----

Б Ю Л Е Т Е Н Ї

— Т. П. ОУН у В. Б. —

Ч. 2/91/

Квітень-Червень, 1970

Рік XIII

АРХИПАСТИРСЬКІ ВІДВІДИНИ ВЕРХОВНОГО АРХІЄПІСКОПА

Місяць тварень 1970 року належав до особливих місяців у до-теперішній історії життя української громади на Британських островах. Перший тиждень у цьому місяці пройшов під знаком приспіваних приготувань терену на приїзд в Архипастирські відвідини Первоієрарха Української Католицької Церкви, Верховного Архiepіска, Митрополита і Кардинала Йосифа Сліпого. Відтак, чергових два і пів тижня пройшли в атмосфері візитаційних поїздок і вис-тупів перед вірними та громадськістю Його Блаженства, а кінцеві півтора тижня пройшли в атмосфері підсумків тої небувалої, исто-рично неповторної події, яку члени місцевої громади глибоко пере-жили.

З формального боку Архипастирську візитацію Верховного Архiepіска і кардинала Йосифа Сліпого підготовляли центральний і окружні репрезентативні і ділові комітети, покликані церковною владою з представників вірних та організованої громадськості. Ці комітети були очолені духовенством з Владикою Кир Августиним Горняком на чолі. В центральному Репрезентативному Комітеті в Лондоні були заступлені всі головніші і частина дрібних органі-зацій політичного, громадського, культурного й побутового хара-ктеру. За взірцем того центрального комітету творилися і діяли окружні комітети в таких головніших округах, як Шотландія, Лян-кашір і Йоркшір, південний і західний Мідленд. Крім них, у де-яких громадах діяли ще місцеві комітети /Брадфорд на Йоркшір, Рочдейль, Олдгам, Болтон, Ковентрі і Волвергемптон, Лестері.

З фактичного, одначе, боку, частина цих комітетів, а зокре-ма Центральний Репрезентативний в Лондоні та Окружний в Манче-стері, існували радше про форму, без голосу в підготовці плянів та без впливу на перебіг навіть світської частини в програмі побуту Верховного Архiepіска на терені Великої Британії, хоча частина членів того комітету входила до ділового комітету та його ексекютиви. Так, приблизно, розвивалися справи в Манчесте-рі, де всі справи були узалежнені в основному від тамошнього душпастиря.

Значно кращим, повнішим і конструктивнішим шляхо розвивали-ся приготування та проходили Архипастирські відвідини Верховно-го Архiepіска в інших місцевостях, а зокрема в Шотландії, в Бра-дфурді, в Ноттінггамі, Ковентрі та Волвергемптоні, де громадсь-ка сторона могла внести бодай якусь частину своєї думки і під-приємливості в цю важливу справу. Зовсім добре розвивалися теж ці справи в Лестері, де Його Блаженство посвятив новонабуту це-рвку.

Очікуючи багато років на можливість безпосередньої зустрічі з Його Блаженством Йосифом Сліпим, який став Митрополитом УКЦ на ЗУЗ в листопаді, 1944 року, який був арештований, суджений большевицькою Москвою, переслідуваний, ув'язнюваний і понижува-ний на протязі 18-ти років, і який став звільнений, номінова-ний Верховним Архiepіска і Кардиналом, ми всі надіялися, що коли ця нагода вкінці наспіє, то вона стане великим церковно-ре-лігійним і національним святом, великою маніфестацією релігій-ної єдності й національної свідомості як для потреб нашого емі-граційного церковно-релігійного й національного життя, так зо-крема для майбутности народу в Україні, який стоїть у затяжній боротьбі з імперіялістичною Москвою за свої національні - релі-гійні й громадсько-державницькі права. Тому перша вістка про приїзд Його Блаженства зворушила і зрушила усіх до думки та чи-

ну по лінії цих задушевних релігійних і національно-патріотичних настанов.

Однаке, — як часами буває у таких важливих хвилинах, — ці глибокі відчуття потреби максимального використання нагоди для всестороннього скріплення своїх сил для добра Церкви і Народу, не перейшли на всі заінтересовані чинники. Коли по одній стороні було видно гін до великих починів, коли одну сторону хвилювали справи, що стояли на порядку дня, коли одна сторона готовилася до великого всенационального свята, то друга уважала за відповідне держати цю важливу річ як чисто релігійну.

Довкруги цих двох основних концепційних настанов відбулася тиха боротьба в Лондоні, довкруги Центрального Репрезентативного Комітету. Приватні і деякі офіційні заходи в напрямі того, щоб церковні і світські чинники продумали спільно всі аспекти підготовки терену на приїзд Його Блаженства, розбилися об тверду настанову церковних чинників у тому, що Архипастирська Візитація Верховного Архiepіскопа є справою релігійною, а тому церковні власті є одним компетентним чинником цю справу провадити згідно з їхніми настановами та планами.

В обличчі цього громадський чинник рішився не ангажуватися самочинно у підготовчий процес, а бути радше до диспозиції церковної влади, допомагаючи де можливо й потрібно. Таким шляхом пішли справи в цілому терені. У висліді, в усіх місцевостях, де церковні і світські, громадські, чинники діяли скоординовано, не порушуючи прерогатив у цій справі Церкви та церковної влади, побут Верховного Архiepіскопа пройшов успішно, а церковні власті і громада є задоволені з усього. Де цього основного порозуміння і гармонії бракувало, там заіснували великі недотягнення, що породили глибокі невдоволення, які тривають по сьогоднішні дні, і будуть ще довго існувати.

Певний аспект тієї переважної справи переходить ступнево до історії. Всесторонні висновки ще не зроблені, бо занадто свіжою є ще справа, занадто живі почування. Але ці висновки потрібно робити, бо вони — це важливий засіб для промощування шляхів у майбутнє як для УКЦ, її влади, так і для громади й нашої національної Справи. Ми живемо в часі, коли Церква і нація стоять перед одною з найбільших загроз у їхньому дотеперішньому існуванні. Ця загроза є в Україні зі сторони большевицької Москви. Ця загроза існує на чужині під тиском денационалізаційних процесів, що охоплюють і Церкву і громаду. Ми, як церковна, християнська одиниця і як одиниця національна, стоїмо самі. Наше майбутнє по одній і другій лінії є узалежене від нас у першу чергу. Ми шукаємо за підмогою, за приятелями та союзниками, але мусимо діяти, мусимо боротися, мусимо творити силу і вміло її вживати. Від слабосилого приятелі втікають. Такою являється реальна дійсність. Доки будемо сильні, доти і Рим почислиться з нами, а коли не буде в нас тієї сили, то і в цьому місці люди від нас відвернуться.

Незалежно від повищого стану, який заіснував з ближче невідомої причини, Архипастирські відвідини Верховного Архiepіскопа і кардинала Йосифа Сліпого пройшли успішно. Його Блаженство відвідав такі парохії і громади: Лондон, Волвергемптон, Ковентри, Нестер, Ноттінгем, Манчестер, Рочдейль, Болтон, Брадфорд і Единбург, а посередньо теж Глазгов і Лідс. За нашим підрахунком біля 14 тисяч українців зустрічали Верховного Архiepіскопа на Болослуженнях, концертах і переїздах, що становить біля половини того числа українців, що знаходиться у В. Британії. Концертів зібрання на честь Його Блаженства виявили ширину і височину підприємливості й здобутків на полі мистецької самодіяльності хороших, музичних, танцювальних і сценічних гуртків, що в переважаючій більшості складаються з молоді. Короткий побут Його Блаженства в громадських домах, оглядини бібліотек і музейних збірок став нагодою познайомитися бодай частинно з діяльністю громади на організаційному відтинку. Українська Католицька Церква у В. Британії є одинокою в Західній Європі, яка посідає власні Божі храми з катедрою на чолі, що зробило видимо-при-

емне вражіння на Верховного Архiepіскопа. Формальні й принагідні зустрічі та розмови Його Блаженства з провідними людьми нашого організованого життя дали нагоду Його Блаженству відчутти й зрозуміти духа і розум, що проявляються у нашій діяльності. Гостина Його Блаженства в британському парламенті, зустрічі з британськими церковними достойниками і світськими політиками поза парламентом, в терені, вказали, що й на цьому зовнішньому відтинку наша громада проробила певну працю та досягнула певні успіхи. Все це могло виявитися у значно повнішому образі, як би не обмаль часу - з однієї сторони, та притискування ініціативи і звужування програми - з другої.

Від себе Його Блаженство передав нам і нашій громаді дуже багато потрібних для дальшої праці і дальшого життя сил. Наші попередні ствердження в тому, що Його Блаженство принесе нам свіжий подих Рідної Землі в боротьбі за майбутнє, potwierдилися повністю. Верховний Архiepіскоп не хотів переповідати пережитого, не бажав хвилювати своїми споминами нас і себе. Але Його мавчазлива відповідь, крізь яку пробивалися такі наповнені пережиттями і журбою слова, говорили спостерегливому слухачеві більше, як окремі доповіді. "Наша Україна страждає", - казав не один раз Верховний. "Церква також", - продовжував Він після глибокого, зворушуючого віддику, а "тому так потребує молитовної помочі, і всякої іншої, передусім між чужими...", докінчував Він своїми зболілими від горя і страждань вустами. Основним моттом майже кожного виступу Його Блаженства, майже кожної проповіді у церквах, було: нана Україна, наш народ, наша Церква, єдність віри, церкви і народу, вірність вірі, вірність обрядові, праця для Церкви, для обряду, для народу.

Не один раз Його Блаженство пригадував історію, вказував на минуле, а зокрема на ці моменти в ній, які говорять про нашу Славу. "Український нарід мусить жити", - говорив Блаженніший в Едінбурзі, - "мусить давати доказ своєї живучости всюди, де б він не був, на ліції кулі земній".

Нарід і Церква, віра в Бога й праця, глибоке прив'язання до свого, національного, і боротьба за Його світле майбутнє, за колишню славу і честь - це основне симбіозне пов'язування і наголошування двох тісно в нас пов'язаних аспектів національного буття і боротьби. Це і та річ, ця директива і той заклик, які залишилися між нами після Архiepістирських візитацій Верховного Архiepіскопа. Зрозумінню цього важливого імперативу, тієї глибокої істини, потрібно присвячувати увагу. Нашим обов'язком є діяти, творити, вкладаючи у це максимум часу, вміння і засобів. Не забуваючи зовсім про проминуле, не ховаючи та не притемнюючи помилок і недотягнень, наша увага, зір і зусилля спрямовуються вперед, бо перед нами ще важкий шлях. Думаємо й надіємося, що навіть ці церковні круги на нашому терені, які чомусь завагалися перед власною громадою вірних, будуть спроможні передумати ці справи. Бо зі сторони організованої громади, яка розвиває свою діяльність на засадах християнізму, є лише добра воля і прихильне наставлення.

Надіємося, що цей короткий побут між нами Верховного Архiepіскопа поклав у бажаному напрямі багато повчаючого матеріалу. "Мої дорогі, - говорив в одному місці Верховний Архiepірей, - коли я гину - гину не як звірятко. Я складаю для Господа Бога плоди своєї праці і якщо належно виконую обов'язки на землі - я підтримую свій нарід у безсмертності".

Щира подяка і признання всім нашим членам, симпатикам і прихильникам, які були в тому часі до послуг і виконували окремі завдання по лінії охорони Його Блаженства в Лондоні і в терені, як і всім тим, які своєю працею і поведінкою спричинилися до успішного проведення справи в обличчі скомплікованої ситуації. Старатись потрібно, щоби громада не забула скоро про цю подію, яка повинна б остатися в нашій свідомості на довгі, довгі роки!

ДО СПРАВ НА ВНУТРІШНЬО-ОРГАНІЗАЦІЙНОМУ ВІДТИНКУ

Після деякої передишки на внутрішньо-організаційному відтинку, зумовленої цілим рядом об'єктивних причин, які заіснували в часі коли ОУН, оновивши та уточнивши й поширивши свою програму, мусіла пройти теж і процес певної перевірки метод і шляхів своєї дотеперішньої політики. IV Великий Збір ОУН, що відбувся два роки тому, став, як тоді говорилося, тим Збором, який підсумовував один етап в житті ОУН і розпочинав другий.

А такі переломові хвилини не проходять і не стаються так просто і легко, як це може виглядати зі зовні. Вони вимагають певного часу, певних і великих зусиль, певної і глибокої свідомості, яка пронизувала б цілість організаційного життя, посортувала в ньому істотне для даного етапу від менш істотного, переорієнтувала та наголосила потрібне, а відтак, посортувавшись теж під кадрово-організаційним аспектом, ціла Організація пішла на зустріч потребам теперішнього часу.

Оновлення, поширення і поглиблення програмових заłoжень ОУН в аспекті всього повище сказаного було справою найлегшою і найпростішою до досягнення. Бо наклали між членством Організації діє і розвивається думка, ведеться обсервація дійсності, практикується обслідування та виучування розвиткових процесів у народі і в світі, то питання етапного оновлювання, поширювання та уточнювання програмових заłoжень являється тут звичайним логічним завершенням практикуючих зусиль. Певна, навіть не надто велика група членів, скерувавши свою увагу в напрямі такого логічного завершення думки, поглядів і настанов, зробить це без надто великих зусиль.

Значно більших зусиль вимагає в цьому питанні та сторона, яка має завдання провести завершене в програмовій площині в життя. А ще важчою стає ця справа тоді, коли загаль членства Організації, при звичайстві до певних форм та прийомів роботи, стає отяжіллим до перегруповування своїх сил і засобів і не може піти легко на зустріч потребам теперішнього етапу й майбутнього розвитку подій.

IV Великий Збір поставив в осередок нашої щоденної уваги Україну й боротьбу на рідних землях. Для кадрів ОУН в Україні ця справа є самозрозумілою. Самозрозумілою є вона теж і для кадрів ОУН за кордоном. Але значно важчим і не завжди ясним та зрозумілим для нас є питання, як це наголошення провести в життя. Бо сама широка участь і важлива роль членства ОУН за кордоном в громадському, культурному і політичному житті, хоча дуже сильно підпирає наріз в боротьбі на рідній землі, ще не є той максимум, якого потрібно на даному етапі якраз від нас з тої, так сказати б, зовнішньої сторони фронту.

Самої раціональної розв'язки цього питання тут мало. Беручи стисло суть справи, першим і найважливішим чинником в позитивному розв'язанні тієї справи є волево-моральний чинник, який стимулюватиме розумові і фізичні зусилля. Без відповідного психологічно-волевого наставлення, без розвинутого бажання у напрямі всесторонньої, здецидованої співучасті в боротьбі, без розвитку до найвищих меж патріотизму важко думати про розумові та фізичні зусилля.

А що під цим оглядом кадри ОУН за кордоном трошка відстали, то на це вказували хоч би такі дві, на перший погляд маловажні, обставинці на IV Великому Зборі ОУН. Устроєва Комісія запроєктувала IV Великому Зборі назву Організації – Організація Українських Націоналістів Революціонерів. Ця назва відпала, бо для частини учасників вона видавалася анархонізмом. Наш теперішній клич – Україна проти Москви, був теж сильно оспорюваний. Цих два малих деталі, які говорять багато зокрема про психологічну настанову частини членів, за якою розвивається теж і її раціональна підбудова. Без переборення цієї вихідної трудноті, без глибокого вкорінювання Лесі Українки "проти надій сподіватися", важко проходитимуть зусилля в перенастановці справ по лінії вимог теперішнього етапу.

Поминаючи наявність у нашому естві цих, у певній мірі, об'єктивних труднощів Провід ОУН спромігся проробити багато роботи в напрямі здійснювання настанови IV Великого Збору в ділянці наших зобов'язань супроти боротьби в Україні.

За останніх два і пів року проявилася тяж ситуація в Україні на цьому відтинку боротьби. Бо коли при кінці 1967 року зачала з'являтися тут передруками захлавна література, і коли розповсюдженнями тієї літератури стали противні нам середовища, організаційним організмом ОУН пробігли своєрідні судороги. Не один лише член питався в тому часі, що це означає. Не один був схильний припускати, що інші здобули впливи, забуваючи, що Україна не є Британією і настрої громадськості не міняються там так часто, як це буває тут з нагоди парламентарних виборів. Зовсім інші мірила для тривалості чи змінності поглядів чи настанов існують для поневоленого народу, а зовсім інші для свободного. Великих помилок допустилися в цьому проводі таких угруповань, як ЗП УТВР, "двійка" і, навіть, ОУНм. Дивлячись на життя свободних спільнот та орієнтуючись у великій частині на різних західних со"єстолах, деякі публіцисти цих середовищ теж говорили, що облекшення системи поневолення і матеріальні покращання вплинуть негативно на зреволюціонізовані настрої і розлабують їх до такого степеня, що важко буде розраховувати на революційні виступи. Тому треба переходити завчасу на еволюціонізм, погодитися зі зміненими обставинами, визнати існуючий режим і щойно з тої плятформи, методами ступневої еволюції осягати ціль. Щойно поява дальших матеріалів, відомості про дію підпільних груп і їх програми, інформації про демонстрації, арешти, суди і розстріли, вплинули в частині на деяких, зокрема ОУНм, які зійшли скоро з лівої лінії. Бо всі ці матеріали вказували, що за тими виступами та акціями, що проходили відкрито, а навіть намагалися прикрити себе конституційними законами, існує щось глибше і трудніше до зловлення, що за тим стоїть у глибокому підпіллі ОУН, і що ця ОУН може бути лише одна - та, що діяла в Україні під безпосереднім керівництвом Романа Шухевича-Тура-Чупринки, а провідником якої був від 1940 року Степан Бандера.

IV Великий Збір проходив у часі, коли всі ці справи ще не були так ясними та очевидними для загалу членства, як це є сьогодні. Всеж таки рішення цього Збору відзеркалили загально й подрібно настрої і думки самостійницьких сил в Україні. Тому сьогодні ствердження IV Великого Збору ОУН в тому, що "у націоналістичному світогляді особливе місце займає християнська і національна містика", і всі інші головніші уточнення в світоглядових питаннях з наголосом на християнський ідеалізм, звучать в обличчі настроїв в Україні значно змістовніше від цього часу, коли була ще своєрідна непевність про уточнення чи не уточнювання цих важливих питань.

Сьогодні немає багато таких людей, які хотіли б ідентифікувати себе відкрито з концепцією "реалітетів" /еволюції/. Навіть ті, що на практиці йдуть далі тим шляхом, воліють не коментувати матеріалів і подій. А ми, посідаючи чи не найправильніший сенс у відчуженні дійсності, повинні робити дальші кроки. Ми повинні мобілізувати себе, свої сили, і силу українського суспільства в еміграційній діаспорі на розгортання зовнішнього тиску для підмоги Воюючій Україні.

За останній час ми спромоглися на цьому терені оновити організаційну сітку, переорганізувати в частині Обласні і Станичні Проводи, підсилити трошка ТП, звинути одні ділянки праці, а висунути другі. Ми провели відправи з членством на теренах 1-шої, 4-тої і 6-тої Областей, щоб звернути увагу на Постанови Великого Збору та підсилити настрої членства до праці. Ми поширили п'ять чисел "Бюлетеня Проводу ОУН" з багатьма цінними матеріалами на організаційні теми до різних справ і відтинків праці та боротьби. З рамені поодиноких референтур вийшли нові інструкції. Ці заходи ще далеко не вичерпані, однак поважний крок до переду зроблений. Ми є на шляху до пожвавлення зусиль. На цей шлях повинні стати Обласні і Станичні Проводи. Цим шляхом

повинен іти кожний член ОУН, а за їхнім прикладом кожна українська патріотична людина.

Щоби висказати цю невідкличну потребу іншими словами, ми подаємо таку загальникову схему для підтягнення та підкріплення наших спроможностей на майбутнє:

1/ Станичні й Обласні Проводи мають постійно відчувати своє місце, свою роль і свої повинності в Організації. Вони мають діяти як Проводи згідно з попередніми визначеннями їхніх компетенцій. Вони мають сходитися, планувати й нараджуватися, ініціювати і виконувати, здійснюючи настанови, вказівки та інструкції з гори і свої власні рішення та плани. В основному, вони повинні змагати до того, щоби сітка була живою і діючою.

2/ Загал членства мужеської і жіночої сітки, і кожний член зокрема, повинні сповняти совісно членські обов'язки, ознайомлюватися з матеріалами і справами, і бути готовими приймати нові обов'язки. Наставившись у цьому напрямі, членство позбудеться скоро всіх тих побутових комплексів, які переслідують нас сьогодні, бо воно пізнає горизонти і знайде насолоду в праці, у спільному творенні важливих діл.

3/ Провідні члени на всіх щаблях повинні діяти також з уваги на власні позиції, що їх посідають в наслідок очолювання референтур, віддаючи своїм спеціальним ділянкам максимум знання, уваги і праці.

В усіх ситуація задержувати рівновагу, не гарячкуватися і не ремствувати. Зберігати і розвивати довіря, самодисципліну. Зберігати збудоване, уважно і з розмислом планувати дальшу роботу на різних відтинках. Застановлятися спільними зусиллями над візноманітненням форм та прийомів в акціях, впроваджуючи до них певний ступінь радикалізації.

На громадському відтинку /СУБ, СУМ, ОБВУ, ОУЖ, УСГ та інше/ провадити умірковану дію, не впадати у хвиливі настрої, ані не лишати діла. Це дуже важливий відтинok, яким потрібно зміло користуватися також і для політичної роботи чи цілей. Пам'ятати постійно про центральні органи наших установ, про їхню роль, повинності й потреби, бо доки ці центральні органи мають змогу на ефективну дію, доти ми являємося спільнотою, хоча живемо на чужій території і серед чужого народу. Без того центрального завершення нашого організованого життя ми не представлятимемо собою властивої потенції і взагалі перестанемо з часом бути організованим чинником у нашій внутрішній чи зовнішній політиці.

Такі загальні настанови висловлюємо в часі, коли люди питаються, що робити, куди наставлятися і яким шляхом іти. Бо першим і найважливішим завданням є мати тривку основу, живу й пульсуючу людську базу, реальні і значніші засоби. Коли командир армії підготовляє офензиву, то він розпочинає її щойно тоді, коли всі передумови є зроблені: коли є підготоване військо, зібрані й підтягнені на властиві місця боеприпаси, коли є сприймливі різні інші передумови. Але, ні перед офензивою, ані після неї, армійська машина не перестає працювати. Як основним не бувби для воїна рекрутський вишкіл, як довго в армії він не був би, перед кожною важливішою акцією від проходить спеціальну підготову.

Останніми часами появилoся багато голосів, які прирікають недалекий кінець російській імперії. Чи справляться ці пророцтва у часі та в напрямі їхніх авторів – не наша справа. Наше завдання боротися за здійснення програми, за осягнення цілі. Хоч сили наші ніби невеликі, то ідея сильна, непоборима. Фізичні сили ворога великі, але ідея, яка стоїть за цими силами, дуже слаба. А людина не живе самим лише хлібом. Стремління української нації до свободи і державности здійснюються. В тому не має найменшого сумніву. Нашим завданням є осягнути це найскоріше, навіть завтра, бо хоча один день, місяць чи рік нації є відносно малим часом в її існуванні, то і він є дорогий!

ДО ПРОБЛЕМ НАШОЇ ДІЇ НА ВІДТИНКУ МОЛОДІ

Близько два роки добігає від часу, коли ОУН відбула свій черговий IV Великий Збір. Всі ми запізналися з Постановами, які були прийняті і - як водиться членам ОУН - стараємося впровадити їх в життя, кожний по своєму призначенню і в залежності від становища чи функції, що їх виконуємо в даному часі. Згідно зі всеоб'язуючою настановою, кожний член ОУН має цікавитися всіма організаційними справами і в міру своїх сил та спроможностей діяти зокрема на цьому відтинку, до якого він прикріплений. В той спосіб здійснюється співвідповідальність всього членства за стан і дію ОУН та витворюється гармонійна співпраця з тою частиною активу, яка виконує найважчі завдання. Ідея є творчістю думки. Вона жива і рухлива тоді, коли знаходиться в живій людині, але стає мертвою, коли залишена для себе. Щоб ідеї перетворювалися в дійсність, стаючи наочними вартостями й здобутками, для цього потрібно живих, активних, людей, носіїв ідей.

Усі гарно зібрані ідеї, що становлять собою Постанови IV Великого Збору ОУН, потребують добрих насіїв та здійснювачів. Цими носіями і здійснювачами Постанов IV Великого Збору ОУН є саме ми, члени ОУН. І тепер залежатиме єдино від нас, у якій висоті, в якому обсязі та з якою енергією ми зарепрезентуємо себе, свою волю і Організацію у світлі настанов Великого Збору, наскільки ми будемо здібні здійснити це, що прийняли як вимогу часу на теперішньому етапі боротьби ОУН.

Склалося багато причин на це, що епохальний IV Великий Збір ОУН не підперся відразу динамічним стартом. А одною із причин є те, що ми не зглибилися скоро у зміст Постанов, не збагнули певно сьогоднішні процеси в Україні, які походять від одного кореня і якоюсь формою пробігають паралельно з розвитком політично-революційного процесу в ОУН. Ми привикли до твердих, а не пливких організаційних форм діючого націоналізму, а тому схильні уважати, що все те в Україні, яке не покривається дослівно з нашими формами дії, не є наше, або від нашої Організації не походить.

Перед членством ОУН тепер стоять два багаті джерела наснаги, з яких дається черпати свіжу енергію, поборювати втому і приступи зневіри, відроджувати в собі ідеал члена, а рівночасно пізнавати вимоги та завдання. Тими джерелами є:

- 1/ українське національне відродження в Україні, супроводжуване масовим спротивом русифікаційній політиці Кремля, живою діяльністю культурних діячів та молоді і формуванням таємних політичних самостійницьких груп із завданнями боротьби за УССД;
- 2/ Постанови IV Великого Збору, які стали поширені частинами в Україні та одержали загальну апробату від цих одиниць чи груп, які їх читали й мали спроможність висловити свою думку.

В Постановах IV Великого Збору ОУН є розділ, який може мати для члена ОУН, на перший погляд, другорядне значіння, зокрема коли його поле зору обмежить до сьогоднішнього дня. Революційний процес треба завжди бачити в далекій перспективі, навіть коли завершення певного етапу може наступити завтра. З того погляду роля Постанов цього Збору про "Ролю і завдання Юнацтва ОУН і Української Молоді" є особливо важливою і вимагає пильної уваги зі сторони членства.

Наступна декада /80-ті роки/ в ОУН буде проходити під знаком молодого активу ОУН, який ставатиме головнішою революційною силою нашої Організації. Ця молода активна сила стане регулятором дальшого революційного процесу. Стара антична приповідка каже, що від якості молоді сьогодні залежатиме майбутнє народу. Примінивши цю думку до себе, ми кажемо, що від нашого приготування молоді сьогодні буде узалежнена її роля в Організації завтра.

А здається, ми всі прагнемо того, ми всі переконані в тому, але, беручи під увагу існуючу ситуацію, ми є ще далеко від того, щоб могли ідеалізувати майбутні перспективи під цим оглядом.

На нашому терені є понад 6 тисяч молоді в старшому віці, але менше половини її охоплена молодечими організаціями. Праця в молодечих організаціях стає щораз важчою. В деяких осередках іде боротьба лише за екзистенцію. Зі сторони противників розгортається критика з ціллю підірвання довіри молоді до старшого покоління, якій пособляють деколи наші члени, замість сконцентровувати свої зусилля в напрямі розв'язки складних проблем під одним керівництвом. З другої ж сторони, проводи деяких молодечих організацій чи гуртків витворюють нераз штучні пози у відношенню до інших чинників організованого життя, не змагають до активізації в загальному життю, а зашиваються в окремі гета.

Ми перестаємо бути наполегливими в таких питаннях, як запровадження в усіх громадах системи шкільництва, хоча знаємо, що громада без школи не є національною громадою. Організації не можуть бути самоцілями для себе. Вартісною є ця громада, яка допомагає розвиткові життя на всіх відтинках.

Великим мінусом у нашому життю є процвітанню льокалізму. Ми бунуємо великі "парляменти" у провінційних містах, а посідаємо скромний будинок у централі. Пропорційність між витратами на громади і спроможностями центральних проводів затратили всю пропорційність. В багатьох місцях не має зрозуміння зокрема до потреб молодечих організацій. А все це діється тоді, коли при кермі громадського життя є наш членський актив. Роздріблювання засобів, зусиль, легковаження пріоритетами і диференціяція поглядів накладають велике гальмо на роботу зокрема на відтинку молоді, а при цьому породжують непотрібні антагонізми. А найгірше стоять ці справи там, де немає клітин СУМ-у і де майже ніхто не інтересується молоддю.

Знаходимося також в періоді, коли частина вихованої в СУМ-і молоді, осягнувши дозрілий вік, стала виявляти своєрідні ненормальності. Це не заторкує активної сумівської молоді, але проявляється головню на відтинку пересічного сумівця, який виріс в організації, але не став активістом.

Головними чинниками, що впливають негативно на нашу молодь і викликають тривожний стан, є такі:

- 1/ цілеспрямована атака ворога та його агентури на відірвання молоді від організованих лав, бо вона стала свіжою небезпечкою для ворога, що виявила своїми акціями та роботою в українських громадах;
- 2/ вплив чужих демоліберальних ідей "пермісів сосаєті", яких носіями являється динамічна марксистівська лівія в школах і в університетах;
- 3/ міграція сумівського активу в зв'язку зі студіями та працею, затрата зв'язку з первісною громадою та непов'язаність з новою;
- 4/ ідеї всяких "соколів" та інших груп з тої молоді, яка виростала дико, а якій тепер мало б датися упревіліюване становище заради лише якоїсь її активності;
- 5/ критикоманія, що розвивається по лінії знецінювання праці одних заради скогось заінтересування других.

Все це становить основний хребет зовнішніх негативних проявів та впливів. До них доходять ще внутрішні слабості в організаційній і виховній площинах. Державні народи з могутніми ресурсами, численними виховними кадрами, мають теж велику проблему на відтинку молоді. Тому не лише ми, еміграційна спільнота, переходимо з труднощами той важкий період духово-волевого стану, який перекочується зокрема понад голови молоді світу.

Особливу трудність для нас становить ця молодь, яка виростала дико. Вона не зв'язана жодними формами, ні жодною дисциплі-

ною, ані жодним обов'язком. Вільний свій час проводить на розвазі по клубах, користується рівноправністю на забавах і концертах. Таке життя для неї - це справжня благодать. Вона ставиться насмішливо до своїх ровесників, які є активними членами молодечих організацій, які вчащують на сходинах, платять внески і ходять зі збірковими листами. Часто буває так, що навіть провідні одиниці громадського життя відносяться до тої частини молоді з кращою увагою, як до організованої. Одних це підкріплює та осмеливляє і вони спочатку тихо, а згодом відкрито виступають проти СУМ-у чи Пласту. Других це деморалізує, і вони також ступають на шлях легкого виразу патріотизму в громаді. А в нормальних обставинах, де всі ці проблеми були б належно освідомлені, де панував би певний порядок, за яким організована молодь мала б першентво, увагу, респект і всесторонню піддержку, ця "дика" молодь мусіла б включатися в організоване життя.

Який буде тут позитивний вихід із ситуації, яку політику потрібно нам здійснювати, які засади перестерігати?

1/ Впершу чергу потрібно знаходити площину, на якій могла б зустрічатися вся українська молодь. Таку площину повинен дєвати СУБ та його Відділи почерез організування сходин для обговорювання загальноунапрямлюючих питань, однорічно заботи для контакту, спільні свят-вечори, свячене та інше. В тій площині осередки молодечих організацій повинні співпрацювати з Управами Відділів СУБ-у і старатися про якнайкращу репрезентацію своєї сторони, щоб тим шляхом впливати на неорганізовану молодь вступати до молодечих організацій. Організатор таких імпрез, в тому випадку СУБ, повинен теж мати на увазі таку ціль і лише в тому напрямі вміло інспірувати оточення.

2/ В громадах, де існують мистецькі одиниці молодечих організацій, нових подібних не творити. Інші гуртки мистецької самодіяльності, яких ще не має у громаді, можна, у виняткових обставинах творити, але на базі членства в молодечих організаціях, або в СУБ-і. Тоді до такого гуртка можуть піти сумівці, пластуни і ті, що є членами СУБ-у.

3/ Всюди допомагати ростові організованої молоді. Неорганізовані одиниці можуть заблиснути хвилино тут чи там, але тривкою основою організованої діяльності не стануть.

4/ Розбудовувати та урухомлювати в усіх організаційних клітинах Референтуру Юнацтва і Молоді, організувати юнацтво ОУН і провадити з ним нормальну працю.

В усіх випадках не вириватися з самоініціативою, але кожне питання, кожну проблему, думку чи ініціативу розглядати уважно в світлі наших організаційних завдань і вимог на молодечому відтинку. ОУН піддержує всесторонньо СУМ, з сумівської молоді надіється одержати поповнення в першу чергу, а тому цей відтинку потрібно нам підсилувати. До пластової молоді потрібно знаходити шляхи, наставляти її прихильно до нашого руху, поширювати між нею наші ідеї і програму, навіть тоді, коли частина старшого членства Пласту ставиться до нашого руху неприхильно.

Це стільки, на сьогодні, до тієї справи. Важкість праці і трудність положення не повинні нас зневіряти, а противно - гартувати до посиленних зусиль. Діючи за одним пляном, піддержуючи себе в роботі, обговорюючи питання і проблеми - це основніші завдатки на успішне завершення наших спільних зусиль.

Особливішу увагу до цих питань на організаційному й громадському відтинку потрібно проявляти в Лондоні, до якого напливає студіююча молодь і молодь, що знаходить там працю. Низові клітини нашого громадського життя в тому столичному місті мусять діяти скоординовано й за одним пляном, що його подають наші центральні установи й наш Тереновий Провід.

Недобре судити лише молодь. Приглянутись потрібно, чи старші не інспірують деколи її заради суб'єктивного підходу до важких питань і штивности в шуканню розв'язки.

З КРАЇНОВИХ ДОКУМЕНТІВ І БОРОТЬБИ ОУН

Від Редакції:

В "Бюлетені Проводу ОУН ч. 2/5/ 1970., опубліковано текст звернення, яке поширювалося у формі листівки в Україні у десятку річницю з дня смерті сл. п. Степана Бандери. Цей документ становить промовистий додаток до матеріалів, які інформують про напрямок і зміст боротьби в Україні.

Українці!

15 жовтня 1969 р. минає 10 років з дня трагічної смерті керівника Української Визвольної Боротьби - Степана Бандери.

15 жовтня 1959 року в місті Мюнхені /західня Німеччина/ було вбито революціонера провідника ОУН, який все своє життя віддав служінню українському народові та його боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу.

Як не намагалися вороги замести сліди свого злочину, але правди ніколи і нікому не вдалось приховати. Вороги вважали, що вбиваючи С. Бандеру їм вдасться знищити українські революційні сили, задавити волелюб'я і дух українського народу. Вбили С. Бандеру, але не вбили української самостійної ідеї, не знищили волелюбного духа українського народу.

Хто ж вбивця? Убивця Богдан Сташинський, уродженець села Боршівичі, біля Львова. Це його протягом років готували до цього злочину органи КДБ. За виконання вбивства Верховна Рада СРСР нагородила злочинця орденom Червоного Прапора. Тодішній голова КДБ СРСР Шелепін особисто вручив цей орден Сташинському. Але вбивця зрозумів, що виконавши завдання КДБ він їм вже не потрібний і його постараються знищити як свідка злочину, тож вирішив використати останню можливість, втік зі Східного Берліна в ФРН і тут віддав себе в руки правосуддя. Сташинський викрив перед цілим світом на процесі в Карлсруге, хто його готував, хто фінансував підготовку, чия рука керувала ним і хто його нагородив за здійснений ним злочин. Сташинський викрив брехню, поширювану радянською пропагандою про те, що Степан Бандера знигав по волі Оберлендера. Смерті С. Бандери бажав уряд СРСР і його КДБ.

Згинув С. Бандера, але боротьба не припинилася! Боротьба за Українську Соборну Самостійну Державу проловжується і триватиме до переможного кінця!

Слава Україні!

В тому самому числі "Бюлетеня Проводу ОУН" надруковано інші найновіші вістки про змагання і боротьбу в Україні на різних відтинках життя.

-----;-----

АКЦІЇ ПРОТИ ЛЕНІНСЬКИХ СВЯТКУВАНЬ

В місяці квітні большевицькі пропагандивні чинники у вільному світі розгорнули ширшу акцію з нагоди століття з дня народин Леніна. Позискавши моральне попертя органів ЮНЕСКО та одної комісії ООН і спершись на комуністичних партіях в поодиноких західних країнах, вони організували вистави, симпозиуми, фільми і зустрічі, на яких вихвалювали Леніна як "великого гуманіста", основоположника СССР і передового теоретика в світі. В деяких країнах в тій пропагандивній акції допомагали московським амбасадам різні т-ва "культурних зв'язків" і різні просоветські групи, зложені з емігрантів. В програму тої пропагандивної акції були впроваджені теж "мистецькі групи" з СССР, вислані в турне до західних країн.

На терені нашої дії цими справами займалися: московська амба=сада в Лондоні, місцева британська комуністична партія, місцеві Англо-Совєтські Товариства Дружби, деякі марксистівсько-ленінські групи і відоме нам "Словянське Общество". За лаштунками всіх цих справ стояла російська амбасада. Незалежно від повищого гарцювала в тому часі у Великій Британії група червоноармійців, яка концерту=вала в багатьох місцях.

Використовуючи цю нагоду для виявлення фактичного обличчя Ле=ніна та його ролі в часі большевицької революції, а при тому обличчя створеної ним тюрми народів на Сході Європи, українські орга=нізації розгорнули широку пропагандивну протиакцію. Відповідні листи-документи були вислані від багатьох українських організацій до Дирекції ЮНЕСКО і Комісії Прав Людини в ООН. Частина важливіших до=кументів була вислана також чужинецькій пресі та всім іншим чинни=кам, які могли мати до цього якесь відношення. Подібну акцію про=вадив АВН, ЕРС та інші міжнародні антикомуністичні організації.

В додатку, в поодиноких країнах та місцевостях за старанням наших клітин ОУН, а чи за ініціативою інших, відбулися акції де=монстративного характеру. На нашому терені основніші демонстра=тивні виступи відбулися в таких місцевостях: в Кенті, де один наш симпатик при допомозі інших роздав кілька соток летючок з на=годи виступу групи червоноармійців: в Лондоні, де наші члени по=ширювали летючки і наліпки під час Ленінських вистав, і де люди з Європейської Групи зв'язку демонстрували під час виступу чер=воноармійців; у Волвергемптоні і Бірмінггамі з нагоди вистави та виступу червоноармійців; в Брадфорді, де зірвано зібрання в че=сть Леніна, організоване "Словянським Обществом", і де проведено спільну демонстрацію з нагоди виступу червоноармійців; в Шеффілді, де один наш член провів широку пропагандивну акцію, і в Лестері, де відбулася спільна демонстрація з нагоди виступу червоноармі=йців. СУБ, його клітини, та інші установи вислали листи у відпо=відні місця. Багато листів від наших людей були надруковані в бри=танській локальній пресі. В декотрих газетах розвивалася навіть полеміка, до якої включалися британці, піддержуючи наше становище.

Відмічаючи короткою і загальниковою згадкою цю справу, ТП ви=словлює цим шляхом признання всім тим клітинам ОУН і всім членам, які активно виконували наше доручення і настанову, протидіючи мо=сковсько-большевицькій пропаганді.

-----:-----

В СПРАВІ УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО ПАТРІАРХАТУ

В тягу минулого тижня з різних сторін зачали напливати до нас вістки з інформаціями про становище Папської Столиці до прохання Української Католицької Ієрархії про піднесення Української Като=лицької Церкви до становища патріархату й про номінування Верхо=вного Архієпископа і кардинала Моси́фа Сліпо́го патріархом.

Згідно з цими інформаціями, Східня Конгрегація вислала ще в місяці квітні, 1970 року, листа Верховному Архієпископові, в яко=му, покликаючись на Папу Павла VI, заявила, що в теперішньому ча=сі Папська Столиця не може піти на зустріч проханню Української Католицької Ієрархії і не може визнати Українській Католицькій Церкві право Патріархальної Церкви. Кілька днів пізніше ця сама Східня Конгрегація опублікувала документ, що має уточнювати деякі аспекти канонічного права для Східніх Церков до часу появи нових і сталих законів, над якими працює спеціальна комісія. Згідно з мовою того документу, наша, українська, перемісна Католицька Це=рква, могла б діяти цілісно під зверхністю Верховного Архієпи=скопа, а всі наші Єпископи могли б становити один форум та один чинник для полагоджування внутрішніх справ Церкви в діаспорі.

Перевіряючи ці вістки, ми одержали авторитетне потвердження в тому, що Верховний Архієпископ і кардинал Моси́ф Слі́пий дійсно одержав листа від Східньої Конгрегації з відмовною відповіддю з

цій важливій справі. В дальшому, одержано теж потвердження, що Верховний Архiepіскоп зніс опісля відповідного листа Східній Конгрегації. Але ця справа перебуває ще в руках Верховного Архiepіскопа, а тому Владики і Духовенство не можуть про це говорити. Припускається, що Верховний Архiepіскоп має поважніші причини для того, щоб даної справи не пускати зараз в український світ.

Повищі інформації подається довірочним порядком лише членам нашої Організації. Поширювати ці справи в теперішньому часі неможливо. Ціла та справа мусить бути всесторонньо провірена і намічений відповідний шлях для дальшої дії. Тоді можна буде вийти з нею між людей.

-----:-----

ЮВІЛЕЙНІ ЗБОРИ СУБ-У

В другій половині місяця липня відбудуться цьогорічні звичайні Загальні Збори СУБ-у, якими започаткується відзначення 25-ліття Союзу Українців у Великій Британії.

Заснувавшись в січні 1946 року, СУБ став одною з найсильніших і найактивніших громадських організацій в західній Європі. Такою сильною і активно діючою установою залишився СУБ по сьогоднішні дні, хоча в тягу років деяка частина колишніх його членів стала пасивною, або загубилася між британським населенням.

Підготовляючи і переводячи ці Ювілейні Збори СУБ-у, нашим обов'язком є подбати, щоб вони стали такими Зборами, які підсумують всесторонньо дотеперішній етап і прокладуть ясний шлях у майбутнє. Думаємо, що Проводи клітин СУБ-у постараються про належну репрезентацію на Загальних Зборах в Лондоні, а учасники і делегати цих Зборів про належний рівень та перебіг нарад.

Наша Організація, оцінюючи належно роль СУБ-у в громадському і в культурному житті місцевої громади, давали цій установі належну моральну піддержку в минулому, дає таку ж піддержку і тепер.

-----:-----

ПРОВОКАЦІЙНІ ПОТЯГНЕННЯ ВОРОГА

Перед кількома днями до нас дійшли відомості, що на адреси тих Відділів СУБ-у, які мають доми, надійшли з Лондону та з його околиць листи з брошуркою під назвою "Людської крові не змити". На коверті подано як зворотню адресу - адресу Централі СУБ-у.

Названа повище брошурка появилася в 1970 році в Києві у видавництві політичної літератури і являється збіркою матеріалів проти ОУН різних авторів, між якими видніють прізвища і таких оунівців, як Галан, Мельничук, Павличко, Мигаль, та інші. До них додано вступне слово Олеса Гончара, не відомо з якої дати, і вірш Василя Симоненка.

Тому кілька місяців таким приблизно шляхом московські агентурні чинники поширювали брошуру проти Івана Дзюби, подаючи на звороті адресу одного з активніших членів УРДП.

Ця робота ведеться у плані ширення замішання між громадськістю. В найновішому числі "Вістей з України" є поміщена провокативна стаття проти СУБ-у та кількох його чільних діячів і підписана прізвищем "Василенко".

Думаємо, що ці останні кроки являються спробою відплати нам і нашому рухові за нашу політичну дію проти большевицької Москви. Громадянство не дається спровокуватися, а відповідь ворогові посиленою дією на всіх відтинках.

=====0=====

Б Ю Л Е Т Е Н Ї

— Т. П. ОУН у В. Б. —

Ч.3 /92/

Липень-Вересень, 1970

Рік XIII

ОУН В БОРОТЬБІ ЗА СВОБОДУ

Не рідко ми ставимо перед собою запит про те, які перспективи існують сьогодні для здійснення цілей боротьби ОУН. Цей запит виринав навіть тоді, коли ми знаємо, що ОУН ніколи не узалежнювала своєї дії від сприятливих чи несприятливих обставин, бо вона старалася сама такі обставини творити шляхом організації сили українського народу. Та сила створювала відповідні обставини, як це було в передвоєнній Польщі, на Закарпатті, під німецькою окупацією, а чи під московськими загарбниками у повоєнному періоді. Ставлючи, однак, час до часу цей запит перед собою і відповідаючи на нього, ми допомагаємо собі знайти в кожній ситуації. Нама сьогоднішня відповідь буде спробою подивитися на обставини й на перспективи з того часу та позицій, в яких знаходимося зараз.

Вся дія сітки ОУН у вільному світі є наставлена на Україну й Україна є центром наших заінтересувань та уваги. Коли в минулому ОУН діяла на Землях під різними займанщинами, де існували теж різні умовини для праці і боротьби, то сьогодні всі українські землі знаходяться під одною /московською/ займанщиною, де існують однакові умовини для праці та боротьби. Навіть ці окраїни нашої національної території, які належать зараз до комуністичних Польщі, Чехо-Словаччини, Мадярщини, Румунії і Московії, є теж під зверхністю того самого московського окупанта. Тому московська імперія являється зараз одиноким фактичним окупантом української національної території та одиноким ворогом, проти якого спрямовується основна дія ОУН в Україні і у світі.

Після переможної війни над гітлерівською Німеччиною сила московської імперії значно зросла. Росія стала одною з найбільших мілітарних потуг у світі з агресивними плянами й політикою. Сьогодні під зверхністю Москви знаходиться ціла середуща Європа й половина Азії, а її колони ведуть підривну акцію в цілому світі. Сама ж сила московської імперії лежить основно в її централізмі, в постійно розбудовуваній та в модерно вивіновуваній мілітарній потузі /армії/, в стислій контролі над населенням своєї території і над усіма уярмленими народами, і в політиці безоглядного підпорядкування людських і матеріальних ресурсів своїй імперіальній, постійно агресивній політиці. Свого вершка досягнула ця сила ще за життя Сталіна. Від часу його смерті ця сила вже не розвивалася далше за всіма своїми потенціальностями. Найперше захиталася система централізаційного керівництва. На поверхні залишилися хронічним недомаганням вічно триваючі кризи господарсько-економічного характеру. Заскоружлою стала теж світоглядowo-ідеологічна база. Розвинулися, однак, далше потужності мілітарного характеру. Поширилися в одних місцях, і скоротилися в других зовнішні впливи. Уважливе підчислення всіх тих ерозійних елементів, які вийшли на верх в СРСР після Сталіна, вказують неухильно на повільне ослаблення тієї сили з нутра, хоча на зовні все виглядає ніби на найкраще.

Найважчими для українського народу в цьому найближчому до нас півстолітті були 40-ві й початок 50-тих років, коли то вся терористична машина Москви лежала на Україні з метою винищення в ній всі незалежно думаючі національні елементи, а зокрема ОУН. У важкій боротьбі між тою московською терористичною машиною і ОУН та УПА багато людей згинувло на чолі з генералом Тарасом Чупринкою-Романом Шухевичем-Туром-Дозовським, а ще більше стали запроторе-

ні в Сибірсько-азійські простори. На Україні Москва зчинила в цьому часі правдиве пекло.

Однак, український нарід не подався. Коли в обложеної Україні широка збройно-політична боротьба була неможливою у 50-тих роках, то її відкрили наші засланці і каторжники в сибірсько-азійських просторах, у концтаборах. Ці повстання і несподівана смерть Сталіна сколихнули імперію так сильно, що до сьогодні вона не спромоглася опанувати цього коливання. А треба собі освідомити, що ніхто інший, а лише український нарід, що ніхто інший, а лише ОУН і УПА були в цьому часі тими чинниками, які вели перед в організуванні та у викликуванні цього глибокого коливання. Фактично, ця велика і потужна московська імперія, яка грозить цілому світові, уже два рази пожитала дуже сильною остєю імперії. Перший раз сталося це зараз після поновної окупації України Росією /1944-1945 рр/, а другий раз сталося це в 1952-53-54 роках.

Після того другого глибокого потрясення московська імперія продовжує своє існування, але це вже не то, що було попередньо. Момлючи насильство і терор, підсов"єтська людина відчула в своїх жилах життя. У неї зменшився страх перед терором, муками і терпінням. Вона побачила й зрозуміла існуючі противорічності між теорією і практикою, між правдою і брехнею. Відвага на критику і спротив зачала з'являтися навіть там, де їх важко було очікувати. Знайшлася література, появились підпільні гуртки, видання і судові процеси. Появилось це в цілому т. зв. СРСР, охоплюючи більшою чи меншою мірою усі поневолені Москвою народи. Навіть у самій Московщині знайшлася група людей, переважно письменників і науковців, які виступають проти режиму в ім'я збільшення індивідуальних свобод для сов"єтського громадянина.

Відомості про рух спротиву Москві на Україні в 60-тих роках є загально відомі кожному українському патріотові, що перебувають на чужині. З опублікованої на цю тему літератури нам відомо про вияви глибокого невдоволення між всіма вествами українського народу, про отвертий спротив інтелектуалістів, неспокої серед молоді, організування і дію підпільних груп та організацій, про страйки та демонстративні виступи. А все це - це не лише прояви невдоволення супроти цих чи інших невдач у політиці чи в господарстві. Воно являється виявом глибокого національного патріотизму, який пробивається крізь навалу утисків до національної волі, справедливості і державности.

Важко говорити сьогодні про контакти між націоналістичним підпіллям в Україні та його частинами чи групами за кордоном, бо це ділянка, яка не може становити предмету ширшого обговорювання. Не має теж потреби сумніватися в існуванні і в дії підпільних груп в Україні, бо такі речі діються під кожною системою, яка забороняє людські й національні свободи. В Росії, навіть під час найважчої реакції царського уряду, творилися і діяли підпільні групи, які відіграли певну роль в підготовці революції та увільнялися у Визвольні Змагання 1917-22 рр. В часі важкого сталінського терору 30-тих і пізніших років підпільні групи діяли в підбольшевицькій Україні, сліди яких були зазримічені шойно пізніше. Не має абсолютно ніяких підстав для сумніву про дію в Україні нашої Організації, яка провадила боротьбу проти Москви у значно гірших обставинах 40-тих і 50-тих років. Якщо, однак, де-які виринають хвиливі сумніви у цьому напрямі, то вони - це наслідок деяких неспроможностей нашої уяви у відгадуванні цих форм і тих методів, які увійшли ступнево в практику ще за життя Романа Шухевича-Чупринки. Очевидно, що такий стан дає можливості різним спекулянтам натягати ситуацію для себе, що роблять у великій мірі деякі українські еміграційні угруповання. Був недавно випадок в одній місцевості на Україні, де кількох людей звертали увагу двійкарському туристові, щоб їхня організація /мова ішла про "Сучасність"/ не продовжувала жирувати далі на боротьбі і жертвості людей, які з їхнім середовищем нічого спільного не мають. Наша постава в тій справі зокрема повинна бути настільки певною, щоб виключала конечність переконувати ще самих себе про дію революційної ОУН в Україні. Великі відмінності могли заіснувати в тактиці, в організаційній структурі і в системі дії. Ідейно-політична тяглість

є незмінною, а в корені стосованих тепер метод боротьби стоїть наша революційна ОУН.

Варто б на цьому місці відмітити ще один важливий аспект, який проявився наймаркантише в 60-тих роках і вказує на значне поширення впливів визвольних ідей, визвольної революційної стратегії і тактики боротьби. В 40-их і в 50-тих роках основний тягар боротьби спочивав переважно на селянських масах. Зараз, як бачимо, ця боротьба розположилася теж на робітництві і на інтелігенції, охоплюючи міста й індустріальні центри. Найсильніше завважається це на всіх відомих останньо революційних виступах в центральних та східних областях України /інтелігенція і студентська молодь, плюс робітництво, а відтак теж селянство/.

Ми не знаємо, коли прийде до ліквідації російської імперії. Амапрік лишає для неї радше мало часу. Але - ми певні в неминучості розвалу тої російської комуністичної імперії. Тому всі наші зусилля повинні розвиватися у напрямі активного приготування цього упадку імперії. Головне завдання - це ідейно політичне освідомлення і приготування народніх рядів, щоби з цю рішальну хвилину всі вони стали здецидовано за здійснення нашої національної ідеї. Це завдання може здійснити наша Організація, яка має за собою сорок років діяльності і є глибоко вкорінена в народі зі славою безкомпромісового речника і борця за українську державність.

В тій дії поважне місце і відтинок займає та частина членів ОУН, яка діє у вільному світі. При наявності московської агресивної руки на всіх континентах, українська еміграція, унапрямована ОУН, є поважною протимосковською силою. Наші завдання не обмежуються лише до громадсько-культурної, політичної і зовнішньої дії на еміграції. Ми проникаємо теж в Україну, підпомагаємо ідейно й морально визвольно-революційний рух там, скріплюємо український націоналізм.

Дивлячись на перспективи визволення з позиції сьогоdnішнього дня, ми бачимо виразно, що сьогоdnі ми є ближче до цілі, як попередньо. Тому нині є потрібно теж сильна ОУН. Це відчув зокрема відбутий два роки тому IV Великий Збір ОУН. Будучи свідомим важкості боротьби та різних перешкод, накидуваних життям, наші очі повинні бути звернені вперед, а душа насичена оптимістичними відчужаннями і вірою в осягнення ідеалу.

Приходиться нам виконувати різні завдання, нести різні відповідальності й займати різні становища в організаційно-політичному та в громадському житті. Багато з нас працює там, де нас поставила Організація. Будьмо свідомі того, що від нашої національної та організаційної свідомості, від розуміння відповідальності і сповнення обов'язків, і від такої активної дії буде узалежнений кінцевий вислід. Бажанням кожного із нас повинно бути лише одно: якнайбільше активності і сповнення обов'язків, якнайкраща ініціатива й найгарніші успіхи.

Ми кажемо зовсім серйозно, що час діє у нашу користь. На наших очах відбуваються події великого значіння. Різні процеси та зміни пробігають скорим темпом. Змінється даліше політична карта світу. Московська імперія знаходиться у безвихідному тупику. Будьмо готові на краще майбутнє і працюймо для того в рядах і під прапорами ОУН.

Коли в Україні розгортається поновно завзята і відкрита боротьба, коли люди ризикують життям в ім'я наших ідей і нашої Організації, то між нами на чужині не завжди усе гаразд, про що мусимо собі сказати. Забагато між нашим активом дрібних амбіцій особистого та групового характеру, забагато паперового, або егоїстичного патріотизму. Багатьом бракує прямо відчуття суспільної моралі, відчуття якогось пошанізму до Друга, до Організації. Все це треба усувати й направляти, навертаючи кожную одиницю і кожную пружину нашого руху на шлях ставлення і здійснювання наших великих національних ідей.

ДОПОМОГТИ АБН-ві В ДІІ

В другій половині серпня Фінансово-Господарча Референтура ТП вислала до клітин матеріяли в справі грошової збірки на Фонд АБН. Для переведення збірки зарезервовано два повних місяці /вересень і жовтень/ з дорученням, щоби всюди поставити цю важливу справу так, аби не розтягати тої збірки в безконечність та не утруднювати собі і другим роботи.

Ця збірка являється обов'язком особливішого характеру, який повторяється кожних два роки. Хоча це є збірка на фонд АБН, то фактично зібрані пожертви між українцями становлять основний засіб нашої організаційної роботи на зовнішньому відтинку, яку ведеться у великій мірі по через АБН. Тому хай буде ясно й зрозуміло кожному українцеві, що його пожертва на цей фонд є пожертвою на зовнішню роботу нашої Організації.

В тягу свого існування АБН провів багато корисної роботи і виконав багато важливих завдань. Впершу чергу, ця міжнародня організація, яка об'єднує визвольні рухи поневолених Москвою народів, спромоглася випрацювати одну спільну політичну платформу, одну стратегію і тактику для всіх, які бажали боротися проти Москви за свою державність. Велика користь з того прийшла також і для українського політичного світу у загальному, бо дія АБН інспірувала й ініціювала певні зусилля теоретичного характеру, доповнюючи нашу програму державного будівництва певними положеннями для стратегії і політики на зовнішньому відтинку. Щось протилежне, але випливаюче з національної позиції пробувала робити УНРада, яка дійшла по через різні КЦАБ-и до Паризького Б'юро, збудованого на концепції непередрішенства. В дальшому, АБН став потужним чинником у нашій політиці на міжнародному відтинку, допроваджуючи там до створення Азійської Антикомуністичної Ліги і до Світової Антикомуністичної Ліги. А треба пам'ятати, що обидві ці міжнародні антикомуністичні організації могли стати інструментом білих російських кіл в їхній боротьбі за збереження російської імперії. З рамени АБН появилася до сьогодні багато видань інформативного й пропагандивного характеру. А все це становить поважний дорібок на відтинку нашої боротьби проти Москви. І, фактично, сьогодні АБН є чи не найсильнішою ідейно і морально міжнародною організацією, яка бореться імперіялізм та комунізм і заступається за право кожного народу на самостійність в його етнографічних кордонах.

Доля українського народу є тісно пов'язана з долею всіх народів Східної Європи, з долею всіх народів підмосковського світу. Нашим незмінним завданням є підтримувати АБН морально і матеріально, працювати в ньому і для нього.

АБН потребує багато уваги з нашої сторони зокрема тепер, коли під впливом розвитку міжнародної ситуації зачали порушитися поновно різні сили, ворожі до самостійності України. Для прикладу, між поляками відзиваються голоси, які обстоюють помірковану поставу поляків до Росії, яка може стати їхнім союзником у майбутньому. Ворушаться в декотрих місцях також чеські, мадярські і румунські імперіялісти, намагаючись пов'язати зі собою певні групи батлійців і казказців. Європейська група зв'язку, яка зачала недавно діяти, являється, на нашу думку, певним підіздом під АБН. А до цієї групи пристають теж українські уенрадівські та двійкарські групи.

Тереновий Провід закликає проводити всіх низових клітин повести в цьому часі сильну акцію для зібрання пожертв на Фонд АБН. А при тому робити заходи і старання для більш похваленої нашої діяльності на цьому відтинку в дальшому майбутньому.

Підготавливаючись до збірки та перепроваджуючи її, потрібно придержатися інструкції Фінансово-Господарчої Референтури в тій справі, яку видано 15.8.1970 р.

ДІЛНО ПРО КГБ І НАШУ ПРАЦЮ НА ПОЛІ СБ

Одним з найважливіших завдань для всіх осіб, які працюють на відтинку безпеки, себто на полі боротьби з КГБ і його агентурними замірами, є пізнати ворога та вивчити його методи дії. Не є це легке завдання, бо ворог постійно міняє, посилює і вдосконалює свої методи боротьби з Українським Визвольним Фронтом. Можна навіть казати, що колосальні фінансові засоби, якими диспонує КГБ; і його армія фахових агентів з найновішими технічними засобами, становить для ОУН та її СБ поважну проблему. Однак, як підказує дійсність, то попри тої великої матеріальної, технічної і людської переваги, боротьба ОУН з чинниками КГБ на чужині була успішною. За минуле чверсь-століття наші чинники СБ спромоглися розкрити вчасно як плани, так методи і людей ворога, спрямованих на відтинок проти нашого Руху. Багато цього було опубліковано у наших виданнях для освідомлення членства і загалу громадськості, а тому нам не конечно це повторяти. ОУН і її СБ врятували у великій мірі українську еміграцію від того розкладу, який готувався для неї більшовицькою Москвою.

Беручи справу КГБ у ширшому обсязі, то варто пам'ятати також, що проти нього працює не лише наш Визвольний Фронт і його СБ, але теж органи безпеки багатьох країн і націй світу. Наш ворог є ворогом багатьох народів і людей, які під проводом АБН, в рядах інших антикомуністичних організацій, або з державної рачії вільних народів борються проти нього і перемагають. ОУН являється для Москви спеціальною загрозою, а для КГБ становить окреме завдання. Як ми стараємося вивчати ворога, так з уваги на повище ворог вчас наш Рух.

КГБ - це ворожий агентурно-розвідочний і гнобительський чинник, якому Україна має багато до відплати. Ця імперська поліційна установа набавила нашу Україну великих людських жертв і крові. Теперішнє КГБ являється продовженням всіх попередніх імперських кривожадних формацій, що є відомі історії під назвами ЧК, ГПУ, НКВД, НКГБ, МВД, МГБ і т.д. Теперішній "Комітет Державної Безпеки" засновано по смерті Сталіна на місці тодішніх МВД-МГБ і підчинено ЦК КПСС по партійній лінії та Раді Міністрів СРСР по лінії державного апарату.

З попередніх чоловічих діячів Москви на цьому відтинку українському народові та іншим уявленим народам найболючіше відомі такі кагебісти: Держинські, Ягода, Єжов, Берія, Серов і Шелєпін. Серов був першим начальником КГБ після його заснування. Після його усунення з цього посту в лютому 1958 року керівництво КГБ перебрав Шелєпін, який став рік пізніше наказодавцем для вбивства Провідника Степана Бандери. В 1961 році Шелєпіна перенесено на іншу працю, а керівником КГБ назначено Семичасного. Після Семичасного на це важливе становище перенесено Андропова, який являється шефом КГБ по сьогоднішні дні. Згідно з лондонським "Таймсом" із жовтня 1967 року, ціла машина КГБ ділиться на дев'ять головних відділів та декілька окремих дивізій. Перший головний відділ, який працював тоді під керівництвом ген. лейтенанта Александра М. Сахаровського і нараховував около 10 тисяч осіб, займався аналізом донесень закордонної розвідки. Друга головна група займається, у загальному, політичною субверсивністю, економічним шпигунством, саботажами та організацією зрадників, крадіжжю і спекуляцією. Деякі його функції є порівняльні до функцій американського ФБІ, порядкової поліції чи тих агенцій, які поборюють наркотизм і паскарство. Газета каже, що понад 100 тисяч агентів звітує до цього відділу. Певний час цим відділом керував ген. лейт. Олег Грібанов. Третій головний відділ, який працював тоді під керівництвом ген. майора І.А. Федейкіна, був відомий у воєнному часі під криптонімом "Смерш" /смерть розвідникам/. Кажуть що тепер цей відділ займається контрозвідними функціями на відтинку збройних сил СРСР, себто являється військовою контрозвідкою. Не відомо було тій газеті тоді, чи працювали четвертий, п'ятий і шостий головні

відділи, які давніше діяли в нутрі країни на відтинку безпеки. Сьомий головний відділ мав би займатися такими справами, як слідкування за особами, групами та організаціями, пенетрацією ворожих місць та середовищ, рекрутуванням і вишколом агентів. Люди цього відділу охороняють московські амбасади закордоном і наглядають за чужинцями-дипломатами в Москві. В самій лише Москві працює понад 3 тисячі осіб цього відділу. Керівником був у 1967 році ген. май. В. І. Аладін. Восьмий головний відділ, який працював тоді під керівництвом ген. май. Серафима Н. Ляліна, подібний завданнями до американського NSA /Натіонал Секюріті Айдженсі/, включно з ломанням чужих кодів і т.п. Дев'ятий головний відділ, який працював тоді під керівництвом ген. май. В. Я. Чекалова, займався охороною високих советських осіб з уряду і партії та справами, якими займається американська агенція "Таємна служба". Цьому відділові підлягають справи спеціального характеру, включно з боротьбою проти ОУН. Теперішній шеф КГБ, Юрій В. Андропов, являється професійним партійним бюрократом і близьким політичним приятелем Брежнєва, головного ватажка на Кремлі.

До сьогодні в історії СРСР було так, що при кожній зміні курсу пропаганди й політики в нутрі, а чи при перемінах персонального характеру в ЦК КПСС, мінялися шефи КГБ в центрі і по республіках. Не мінялося, однак, основне завдання чинників КГБ на українському відтинку, які завжди були спрямовані на вдержуванні українця в позі слухняного раба Москви.

Борючись з КГБ, наш Визвольний Рух, зокрема СБ, мусить вчисляти факти дії широкої і густої мережі московського шпигунства в різних державах Заходу, бо ця сторона може захоплювати нас у певному змислі так само, як і ті частини КГБ, які призначені спеціально для дії між еміграціями зі шпигунсько-розвідочними чи диверсійними цілями. Потребу такої поширеної уваги підкреслюють з особливим наголосом висновки зі способів нищення Москвою наших національних провідників в особах Петлюри, Коновальця і Бандери. Відомі нам тепер факти з цих вбивств, а зокрема факти з вбивства Провідника С. Бандери, вказують на широчінь дії большевицьких агентурних чинників проти українського революційно-визвольного руху.

Обставини після війни склалися так, що терен західної Німеччини став місцем для осідку не лише центральних установ нашого Руху, але місцем осідку центральних установ більшості українських політичних, громадських і культурних угруповань. Рівночасно, той сам терен є полем масового грасування московських розвідочних чинників та головним полем боротьби між розвідочно-шпигунськими силами світу. Цікаві дані про це і про КГБ подають др. М. Г. Едгар і др. Р. Е. Армін у своїх книжках, уривки з яких надруковано в книжці "Московські Вбивці Бандери перед судом" /ст. 412-428/.

Центрاليا московського КГБ для справ еміграцій знаходиться у Східньому Берліні, де вивчається діяльність цих еміграцій з особливою увагою на українську, лотиську, естонську, вірменську і калмицьку. Там розпрацьовуються оперативні плани, приготується агентів для проникнення в еміграційні середовища, і з цього місця керується іншою роботою різного характеру.

Агентурна дія того центру сягала і сягає також нашого терену. На зовні виглядає, ніби вся увага Москви є скерована на організування та використовування засобів пропагандивної дії для духовно-морального розкладу еміграції. Мусимо, однак, бути свідомі і того, що КГБ веде також іншу роботу, яка є глибше законспірованою. На відтинку української еміграції працюють переважно українці, які можуть пристосуватися легко до оточення всюди там, де є багато людей.

На т. зв. легальному відтинку КГБ намагається ширити зневіру, розбрат, замішання і невдоволення, включно до творення просов'єтських товариств, клубів чи організацій. Ті цілі досягають при помочі своєї преси і літератури, завербованими співробітниками, персональними зустрічами чиновників з московських амбасад і спритним використовуванням туристичних нагод.

Були випадки, що спричинниками глибоких міжусобиць в громадському житті ставали звичайні прості люди, які були на послугах московської агентури. Такі покищо випадки мали місце і в нас, у Британії. За всіма просов"єтськими товариствами стоять дуже близько московські амбасади, звідки надходить допомога грошми, продуктами /горілка, папіроси, дрібна галантерія/ і людьми чи приборами для розгортання "культурного" життя /доповідачі, митці-співачи чи танцюристи, платівки, література художнього характеру/. Всюди ведеться основна атака проти ООН та Організації Визвольного Фронту. На нашому терені все це є спрямоване проти СУБ-у, СУМ-у, ОБВУ, ОУЖ, але найголовніше -- проти СУБ-у і СУМ-у.

Найновіші помічення з праці на відтинку безпеки показують, що зараз КГБ є, так сказати б, у наступі в усіх місцевостях. На терені нашої дії постало "сов"єтське общество", в якому згуртовано на сьогодні около сотні людей, а між ними деяку частину української голоти. Є це переважно люди мало свідомі, члени мішаних супруж, особи, взяті почерез родинні контакти і тим подібне. Тому і наші СБ і всім членам ООН потрібно підгострювати свою увагу та обережність, щоб не стати самому предметом кагебівських махінацій, зберігати й охороняти громаду, а рівночасно мобілізувати протинаступ.

/Цей і наступні матеріяли подані скорочено та узагальнено за матеріялами з відправки Референтів СБ/.

-----+-----

СПРАВА БЕЗПЕКИ НА ВІДТИНКУ УКР. МОЛОДІ

Кожна молода людина, наче квітка, росте, цвіте і виростає в овоц. Коли ж над нею шаліє гроза, розгулюються вітри, коли над нею шаліють вітри, б'ють громи і зливні дощі, тоді квітка гине. Виростаюча молода людина не є вільна від життєвих небезпек. Її також погрожують грози та бурі, вона також мусить борікатися зі силами людської стихії. І коли вона залишена на призволяще своєї молоденької долі, своїх ще невимужнілих сил, то і вона згине, як ця самотня квітка серед бурі.

Обсервуючи поведінку й настрої старших і молоді в західньому світі, з прикрістю завважається, що це старше покоління не сповняє своєї батьківської ролі добре. Через те велика частина молоді блукає, захоплюється новими "ідеями", палає бажанням спротиву проти усталеного в їхніх народах порядку, прагне змінити світ на свою вподобу. А весь корінь того лиха у фальшивих пророків-філософів, які пропагують вільнодумність, вільнолюбність, анаціональність, пацифізм, атеїзм і боротьбу з християнсько-етичними засадами, на що дозволяють батьки /частина цих "пророків-філософів" походить з поміж них/ і чому служить нерозважно світова преса, радіо і телевізії.

Живучи в цьому гамірливому декаденстві, українська молодь є також бомбардована цими модерними "ідеями", які знаходять між нею пригожий ґрунт, деяких визнає та послідовників. Варто до цього додати, що ворог України -- большевицька Москва, слідкує з увагою за настроями молоді вільного світу, радіє проявами бунтарства деякої її частини, інспірує такі прояви почерез насадження у такі середовища своїх підшкolenих агентів-демагогів, які допомагають розсівати хаосотворчі ідеї. Небезпека з тої сторони для кожної молодої української людини дуже велика як під оглядом її фізичного життя, так і духово-політичного і світоглядного майбутнього. (Сліди тої небезпеки видні вже, бо:

- є молоді одиниці між нашою молоддю, які належать до СДС,
- є молоді одиниці, які належать до лівих студентських кружків,
- є молоді одиниці, які вживають наркотики, які є членами "гіппі-комун", та які демонстрували з масами лівої аме=

риканської молоді у відомому мораторіум на Вашингтон. Між ними були і ті, які засуджували сумнівські демонстрації проти Москви, а зокрема маніфестацію під московською амбасадю в Лондоні в серпні 1968 року, але самі приймали участь в демонстраціях лівих студентів, організованих у зв'язку з турне південно-африканських спортсменів. Робили це молоді люди, які знають про кривду для чорних у ЗСА, але які не знають і не хочуть навіть знати, як большевицька Москва гнобить український нарід.

Другою небезпекою, яка загрожує формаціям українській молоді, її національному світоглядові і патріотизмові, яка змагає до розбиття молоді і до неутралізації її у праці для українського народу, є пряма дія ворога та його агентури. Свої цілі на тому відтинку ворог досягає такими трьома основними шляхами: сов'єтськими публікаціями на пропагандивному відтинку, контактами і туристикою в обидва боки і дією законспірованих агентів-провокаторів. Цей другий шлях служить Москві як поле для вербування із середовища молоді агентів, донощиків та інформаторів. Повище можна б зілюструвати навіть кількома випадками з нашого терену.

Хто має охороняти нашу молодь перед наступом ворога і перед впливом розкладових ідей, що розгульовуються у вільному світі?

Найперше, цю функцію повинно сповняти національно і світоглядно здорове старше покоління, і всі існуючі виховавчі чинники. Окрему і спеціальну роль в цьому має сповняти наша Організація, яка стоїть в авангарді боротьби з Москвою та має розпрацьовані стратегічні плани наступу й оборони для української справи, української молоді, українського народу. Вслід за тим, завданням кожного члена ОУН є ідейна і фізична охорона української молоді людини, і кожний член повинен це завдання сповняти також за вказівками й під проводом осіб з референтури СБ.

Буває часто, що ми накидаємося на молоду людину за незовсім вдалий вислів, погляд чи оцінку, але толеруємо між старшими систематичні підшепти, безпідставну критику, очорнювання, бунтарські вихватки, хитрування, що допомагає ворогові створювати пригрозі обставини для своєї розкладової роботи.

Працівники СБ не повинні спускати зі свого ока відтинка молоді. Не стараючись бути суддями вчинків молоді, вони повинні детально обсервувати та інформувати про все, що паде їм в очі як не нормальне на цьому відтинку.

Якщо виховуємо нашу молодь в любові до України та охоронимо її від ворога в часі росту, то ми не лише сповнимо своє завдання, але вможлиavimo поповнення рядів Визвольного Фронту новими і молодими людьми, яких йому дуже потрібно по тій стороні фронту боротьби.

ЩО НИНІ ДУМАЄ І ЧИМ ЖИВЕ МОЛОДЬ УКРАЇНИ

В тій короткій нотатці подаємо вислови і цитати, які виявляють світогляд і політичне наставлення молоді людини в Україні, що виросла в підбольшевицькій дійсності.

Ці вислови та цитати походять з різних місцевостей і переважно від тої, яка ще зносить ворожу наругу сьогодні, але вже завтра може бути на шляху активної боротьби.

Для тої молоді УРСР - це тільки окупантське покривало, "марка України", а росіяни - це зайди, окупанти, яких треба найскорше позбутися. Для неї бандерівці - це синонім самостійної України.

"Ми тут у себе, на своїй землі, - говорять вони, - не дуже вона зробила нас щасливими. УРСР - це тільки марка України, бо все, всі пости державні, всі кращі роботи, всі гарні квартири - все це для росіян, для партійних. І ще на кожному кроці тобі говорять, що ви /тобто ми/ бандерівці, націоналісти /бо не говоримо

по-руски/. От тобі свобода. Ми, які живемо у себе, на Україні і говоримо по-українськи, то ми націоналісти, а вони /москалі/, що зайшли, то вища раса...Правда, завжди ми жили в своїй хаті, но були в ній немилою невісткою, яка ніколи не могла догодити, ніколи не має слова в своїй хаті та ніхто її не слухав і не любив. Скільки існує історія України, стільки іде боротьба за неї, за її багатства...Ми не народжені бути жорстокими. Ми повірили людям /москалям/ і замало було людей, які так любили б Україну, що ради неї /її свободи/ пішли б на всякі жертви".

"Ми знаємо, що вам не так легко уявити наше життя-буття, але повірте нам, що Україна є, є український нарід, є Шевченко, Франко, є прекрасні українські пісні, є його культура, пам'ятки минулого, є й українські люди працюючі, щирі, хоча може нещасливі. І не вірте тим, хто вам говорить, що немає української нації, бо вона є і буде поки існує світ".

"Цього року /1970/ навіть ялинки в центрі міста /Львова/ не було, бо окупанти говорили, що бандерівці колядували пройшлий рік і виступали з антирадянськими прокляттями. І справді багато, особливо студентів були зібралися і співали та колядували біля ялинки, а міліція розганяла, а тому цього року зовсім не ставили ялинки. На Різдво ми мусіли роботи, но на Святий Вечір всі зібралися і трохи посиділи, поколядували, згадували тих, хто відійшов від нас, не дожив до наших днів, а також за все краще, за майбутнє України. Звичайно, ми не можемо так торжественно відзначати, як ви на чужині, але в нас люди теж святкують, особливо по селах; і не відрікаються своїх традицій. Пам'ятайте, що ми теж віримо, хоч це не зовсім можливо".

"За наше "Динамо", то ми самі боліємо, щоб не програли з москалями. Гарні хлопці і добре грають...слава їм і хвала, хай хоч рідко, але нагадає, що ще не вмерла Україна. А тому ви /на чужині/ вірте в нашу національну єдність, хоч може і не завжди видимо, навіть тоді, коли не останеться ніякої нації..."

"...І де б не поїхати - в Москву, Ленінград, - то коли скажеш, що ти зі Львова, то так і говорять: бандерівець. О, так, це самостійна держава, бандерівці так і всюди..."

До повищого коментаря хіба не потрібно. Це, очевидно, лише частинка цього матеріялу, який можна б показати для вияву духово-політичного наставлення молоді генерачії в Україні, яка не лише знає історію і культуру українського народу, але бачить і відчуває всі різниці соціального характеру між власниками української землі і заїдами з Московщини.

-----+-----

-За інформаціями, які наспіли сьогодні /28 вересня/ подаємо, що цьогорічні конференції АПАКЛБ і ВАКЛ пройшли успішно. ВАКЛ змінив Хартію в дусі пропозицій з української сторони. Представник АБН увійшов до Президії Світової Антикомуністичної Ліги. Також до президії Світової Антикомуністичної Ліги Молоді увійшли наші представники. Ярослав Стецько і ціла наша делегація була приймавана оваціями на конгресі в Токіо.

-Згідно зі свідченнями росіяннів Зоріна і Алексєєва, в концтаборах СССР знаходиться понад пів мільйона політичних в'язнів, між якими понад 60 відсотків є українці. З того прямий висновок, що сьогодні в концтаборах СССР є понад 300 тисяч українських політичних в'язнів.

Свідчення повищих росіян підпирають дуже сильно твердження лідоного нам Лук'яненка про 70 відсотків українців у московських тюрмах і концтаборах. Інші росіяни, в'язні з Мордовії, кажуть, що основну масу політв'язнів становлять учасники післявоєнних заворушень в Україні і в Прибалтиці.

-----+-----

ПОДІЯ, ГІДНА НАСЛІДУВАННЯ ІНШИМИ

В неділю 16-го серпня відбувся в Карфіні, Шотландія, Українсько-Литовський Здви́г, присвячений українській і литовській католицьким Церквам в 25-ліття їхніх страждань під московсько-більшевицьким поневоленням, в якому взяло участь біля 500 осіб-прочан зі Шотландії і північної Англії. Зі сторони шотландців на здвизі виступав дієцезальний єпископ ВПреосв. Франціск Томсон.

На перший погляд була це подія ніби незамітна. Не знайшла вона навіть відмічення у нашій пресі, хоча в цьому випадку преса невинна. Але, це була подія, яких не знайдеться багато в діяльності нашої церковної влади на цьому терені.

Бо направду, разом з українцями православними і католиками, разом з українськими православними і католицькими церквами, подібну долю пережили християнські церкви таких народів, як естонці, лотви, литовці, білоруси та інші. Тому українсько-литовський релігійно-громадський здвиг з такої нагоди є зовсім природнім, навіть konieczним.

В українців буває найчастіше так, що політикою можуть займатися лише політичні угруповання чи приватні особи. Натомість церковні заряди і громадські та інші організації стараються бути аполітичними, ідучи так далеко, що замикаються у власному гетті, а коли і вирвуться поза власне гетто, то часто не так, як треба. Нам відомо, для прикладу, що польські католицькі круги запрошували і гостили у себе представника від українців. Але нам не відомо, щоби бодай такий контакт був між нашими католиками і литовцями.

Згадуючи про українсько-литовський здвиг у Карфіні, нашим бажанням є вказати на реальні поживності поширення зв'язків та співпраці також не церковно-релігійному відтинку, що повинно б здійснюватися Душпастирями в парохіях і центральною владою УАПЦ і УКЦ, бо поза росіянами й поляками існує і діє ще великий церковно-релігійний світ.

Прикладом у цьому напрямі може послужити і виступ нашого Верховного Архиспископа, Блаженнішого Йосифа Сліпого, на посвяченню литовської католицької церковці у Римі того року, про що інформувала британська преса.

НЕЗАБУВАЙМО ПРО ОБОВ'ЯЗКИ

Багато років тому в Мюнхені засновано Фундацію Дослідів Життя і Діяльності Євгена Коновальця. Основноположниками тої фундації були визначніші громадяни, які репрезентували тодішні ЗЧ ОУН, ОУНм і ОУНз. Членами Фундації стали опісля численніші особи і організації з цілої української діаспори. З нашої сторони членами Фундації з терену В. Британії стали Головна Управа СУБ-у, Крайова Управа СУМ-у, Дирекція УВС і Відділи СУБ-у в Ноттінггамі, Олдгамі, Манчестері і в Брадфордї. Кожний член вносив вписове і був зобов'язаний вплачувати кожного року членську вкладку.

Згідно з інформаціями, що їх посідаємо, всі повище вимислені члени Фундації вирівнали свої вкладки по 1968 рік. Сталося це після радше довгої кореспонденційної тяганини та пригадувань. Але від того часу проминуло знову два роки і напевно росли нові заборгування. Тому ми пригадуємо цю справу і просимо всіх членів Фундації перевірити цю справу в себе та полагодувати її так, щоб наш ТП не потребував втручати, чи бути предметом тиску з рамені Управи Фундації, від якої ми вже чули приватньо, що "бандерівські члени Фундації не є дисципліновані з фінансовими зобов'язаннями".

НА УКРАЇНСЬКОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ВІДТИНКУ

— На початку місяця вересня між представниками нашої Організації і представниками групи УРДП на чолі з проф. М. Степаненком відбулися короткі зустрічні переговори з ціллю знайдення ґрунту для евентуальної співпраці у майбутньому в ділянці політики й політичних акцій. Сторони обмінялися поглядами на різні важливі справи і питання. Проф. М. Степаненко запевняв, що УРДП під його проводом провадитиме значно кращу і правішу політику, як це була в часі керівництва в УРДП Гаєнка чи Гришка. На цих перших зустрічних переговорах сторони не прямували до якихось конкретних зговорень.

В кінцевих днях серпня в Рочдейлі, Англія, відбувся з'їзд УРДП. Цей з'їзд заініціював проф. М. Степаненко, який очолив свого часу праві кола в УРДП проти Гаєнка і Гришка. Рочдельський з'їзд виключив Гаєнка, Гришка і Бендера з УРДП, закидаючи їм систематичне порушення статуту й постанов попередніх пленумів УРДП. На цьому з'їзді було 42 делегати з Австралії, Аргентини, Англії, Бельгії, Канади, Німеччини й Австрії. Кажуть, що зі старих крайових комітетів УРДП по стороні М. Степаненка стали майже одногосно комітети в Англії, Бельгії, Аргентини і Франції. З інших європейських і заокеанських країн підмога прийшла тоді, коли там створилися нові комітети.

Генеральним секретарем тої фракції обрано М. Степаненка, а його заступниками Гіммельрейха і Тарасюка. До УНР з'їзд делегував повну паритетну шістьку, що вказує, що ця фракція домагатиметься повного представництва в УНРаді.

Користаючи з нагоди побуту в Європі, М. Степаненко відвідав у поворотній дорозі до ЗСА, де він працює викладачем на американському університеті, майже всі місцевості в Європі, де діють клітини УРДП. Його зустрічі з чільнішими уерадистами, виступ на конференції представників організацій, об'єднаних у "Паризькому Блоці" /цей блок є протиставленням до АБН/, і участь в засіданні-зустрічі членів УНР в Мюнхені вказують, що цю фракцію фаворизуватимуть в УНР всі, за виїмком тих, що залишилися при Гришкові з УРДП, двійкарів, УНДо і ще деяких, які працюють в інституціях американського типу.

Під сучасну пору виглядає, що М. Степаненко вестиме політику, наближену до нас. Але, треба не забувати, що свого часу він був нашим найсильнішим противником в УРДП. До нього залицяються сильно мельниківці зі Штулем на чолі, які також зробили деякий зворот у право.

У зв'язку з підвищеною справою та розвитком інших подій довкруги УНР треба очікувати на серйозніші зміни у представництві Виконного Органу УНР в Англії. Це представництво ВО складається зараз з таких осіб: С. Онисько — голова, Ф. Бойченко, В. Русин, К. Зеленко, А. Костюк, М. Гамільтон-Тарнавський, В. Бабіцький, В. Коханівський, С. Коротченко, А. Бондаренко, А. Ворушило, М. Цікало, С. Зінченко, В. Бендер і В. Борецький. Цього року мали зрезигнувати В. Бабіцький і В. Борецький. Останній тому, що опублікування його на листі членів представництва ВО УНР заважило сильно на його ніби аполітичній поведінці.

Наша постава до цих справ і подій в УРДП повинна бути поміркованою та обережною. Ми, очевидно, будемо прихильніші тій частині членів даної фракції, яких політичні міркування і діл будуть ближчі нашій програмі й нашій роботі. Не незапобігали і не будемо запобігати ласки чи першенства, бо це не наш стиль роботи, але будемо готові на спільні дії там і тими, де і з ким буде можливо. Радіємо з реакції в УРДП на цей стан і політику, які заіснували в УРДП після того, коли до влади дійшли особи, які є на послугах американських приватних кругів, і маємо надію, що М. Степаненко досягне свою ціль в очищенні лінії УРДП без повороту до того, що було навіть в нього самого за часів Багряного.

— На переломі Серпня-вересня в Лондоні відбувся шостий Великий Збір ПУН-у /ОУНм/. Переважаючи кількість між учасниками в числібіля 40 осіб становили делегати з Канади і ЗСА. Цей збір тривав око-

ло трьох днів, хоча частина учасників з'їхалася і працювала в підготовчих комісіях ще два, або три дні більше.

Головою ПУН-у обрано дальше ред. Штуля-Ждановича, хоча перед збором виглядало, що цей пост перейде в руки Гайваса із ЗСА або Плазюка з Канади. Членами Президії ПУН-у стали Гайвас із ЗСА і З. Книш з Канади. З. Книш - це старий оунівець типу неб. Бойдуника чи, навіть, самого Мельника. Гайвас - це людина з кругів тих т.зв. тридцятилітників. Компроміс Штуля-Гайваса-Книша дуже цікавий. Виглядає, що на цьому зборі перевагу взяли не так люди з самої мельниківської організації, як радше з різних прибудівок, що працюють як легальні установи в Канаді, ЗСА, півд. Америці, Австралії і у Франції чи Англії /Об'єднання, - для прикладу/.

До сьогодні опубліковано лише звернення. Самих постанов ще не надруковано. Зі звернень можна зробити висновок, що і ця група попрацювала трошка до права під тиском "захальвної" літератури, випростовуючи цим свою лінію, прийняту на шостому зборі. В Лондоні мельниківці говорять про розрив з двійкарами. Деякі їхні чільніші ділчі говорили приватно з нашими людьми підчас чи по зборі теж в змислі близької співпраці. Але, мабуть, більш з уваги на якісь потреби кон'юктурального характеру, бо названа повище трійця в їхньому найвищому керівництві - це самі бандерофоби.

В зв'язку з цим їхнім збором у їхній пресі подано про присутність крайових делегатів, які прямої участі в нарадах не брали, але читали та апробували постанови. Виглядає воно на одну з таких трьох евентуальностей: на глупоту, безглуздя, або на провокацію. Це тим більше тому, що їхня преса написала про те ще в часі, коли збір відбувався. Бо якщо там були такі представники і мельниківці оголосили це, тоді ці представники могли репрезентувати хіба КГБ. В іншому випадку всі особи, які бували з України на Заході в тягу липня і серпня, якщо не більше місяців, є напевно тепер під стислом контролю КГБ. Могло це статися ще в наслідок глупоти; бути спрепарованим як пропагандистський трюк для уваги до постанов. Але, навіть такий мотив і таке поступування повинні бути каральними.

-----+-----

НАША ПЕРЕМОГА НА СТУДЕНТСЬКОМУ ПОЛІ

В другій половині серпня 1970 року в Монреал, Канада, відбувся світовий конгрес ЦЕСУС, в якому взяло участь понад 200 осіб, репрезентуючи студентські організації із семи країн західного світу. В часі тривання конгресу відбулася студентська демонстрація під московським консульством.

Як перед конгресом, так зокрема на конгресі виявилось, що між українськими студентами розвивається сьогодні дві характеристичні течії: течія, що має на меті обмеження до кола особистих заінтересувань, і течія, яка промовляє студентів виявляти широкі суспільні заінтересування. Речники студентства висловлювалися в часі напелів і дебат за політизацією студентського життя, наголошуючи моральний обов'язок українського студента активно і динамічно співучащати в організованому житті і ставати в його проводі. Після мюнхенських нарад і деяких резолюційних настанов з минулого літа, повищі речі видаються як велика нагода для певного оптимізму на цьому відтинку.

Але, найвідрадінішою сторінкою цього конгресу ЦЕСУС-у стало те, що на ньому перемогла безумовно наша загальна політична лінія і наш дух, відсуваючи на бік всілякі ліві тенденції та двійкарські махінації. Виглядає, що сучасне студентство українське знаходить помало тривкіший ґрунт під своїми ногами.

-----:-----

Ціна того числа нашого "Бюлетеня ТП" - 1 шілінг.

-----0-----

Б Ю Л Е Т Е Н Ї

— Т. П. ОУН у В. Б. —

Ч. 4/92/

жовтень-грудень, 1970

Рік XIII

ЗА ХОДОМ РІШЕНЬ З НАРАД

Недавно в одній із західно-європейських держав проведено ширшим форумом перегляд розвитку подій і нашої праці в Організації та поза нею за минулий рік. Цим форумом проведено теж перші поважні кроки в напрямі рішень, які визначуватимуть нашу дію в черговому році. Хоча праця того форуму ще не є сфіналізована, то все таки певні питання стали заавансовані так далеко і високо, що про них можна сьогодні говорити ще не у зміслі диспозиційно-інструктивній, але порядком інформації і вчасного приготування активу для дальшої дії і нових обов'язків.

І власне це робимо в цьому числі нашого "Бюлетеня". Підходячи до поодиноких питань, проблем, справ чи завдань, ми не будемо реферувати їх стисло за ходом праці неназваного нами форуму, але так, як воно записалося в пам'яті одного з учасників, або так, як про це говорив би учасник на відповідному організаційному форумі. Постарасмося бути дуже безпосередніми в багатьох відносинах, не скривати свого невдоволення там, де цього не можна робити, бо живемо і діємо в часі, коли член Організації мусить освідомлювати, що нам потрібно, а що непотрібно робити в напрямі боротьби за державність. У відповідному місці ми вийдемо поза форум наради, щоби за одним потягненням схопити ще і деякі наші теренові проблеми. А їх також немало, зокрема в часі, коли між бадьорих і завзятих камейнів пропхався дух німецьких старців, і коли на місце поривного наставлення до праці і відповідальности зачав всуватися теплий припічок з безжурним відпочинком.

На відтинку кадрів Організації

В дотеперішньому періоді дії кадрів ОУН на закордонному відтинку на конто ОУН вписали вони багато здобутків. Завдяки цим нашим кадрам ОУН на закордонному відтинку стала домінуючим чинником української політики, як це було теж в Україні, де в часі війни та після неї одинокою політичною формацією в боротьбі з ворогом була наша Організація. В перших півтора декадах кадри ОУН з закордонного відтинка виділяли одиниці і групи, які відходили для зв'язку чи на підмогу ОУН в Україні. Частина їх згинула, а частина пройшла чи проходить тюрми та заслання поза залізною куртеною, в СРСР, Польщі, чи в інших місцевостях. Сітка у загальному вписалася гарними здобутками в цю ділянку зокрема тим, що спромагалася мобілізувати й постачати фінансові засоби для того роду діяльності, завдяки чому наша ОУН могла словами і ділами відстоювати концепцію власних сил, вести суверенну політику і впливати з тої плятформи на інші угруповання, які хилилися в різні сторони, поважаючи нерідко в зуби різних спекуляцій та спекулятивних груп. Завдяки ініціативі й підприємчовості кадрів ОУН за кордоном, українська еміграційна діаспора покрилася рядом громадських, суспільно-політичних, станових і культурних організацій, які постали на плятформі українського революційного державницького націоналізму, допомагаючи ОУН пширити наші концепції і нашу програму на всіх людей, які стали членами й прихильниками цих організацій. Взявши сітку ОУН як авангард і хребет і тисячі активного членства Організації Визвольного Фронту на теренах, наш націоналістичний рух був насправду великою силою в умовах

еміграційного життя. Не було це ні видумкою, ані самохвальбою, але реальною ознакою, наочним фізичним і моральним фактором у нашому організованому житті. Наше позірне і загальникове обчислення подає такий наочний результат тої справи на 13-15-тому році нашої дії на чужині після другої світової війни:

1/ Австрія.....	800	орг. укр. наш. боці	
2/ Західня Німеччина.....	3000	"	"
3/ Бельгія.....	1500	"	"
4/ Франція.....	5000	"	"
5/ Голляндія.....	300	"	"
6/ Скандинавія.....	200	"	"
7/ Еспанія, Італія, інші.....	250	"	"
8/ Велика Британія	12000	"	"
9/ Канада.....	8000	"	"
10/ ЗСА.....	7000	"	"
11/ Південна Америка.....	5000	"	"

Разом..... 43050 активних членів.

Визначаємо, що powyше зіставлення є дуже угадальне. Не буде великої помилки, коли це число можна б подвоїти, бо для прикладу, недавно сам СУМ нараховував на чужині понад 13000 активних членів між старшими та молоддю. Але, коли навіть став би на цьому числі, то 43000 маса становила поважну силу в руках і за плечима нашої Організації. Думаємо, що під сучасну пору числове зіставлення сил нашого націоналістичного фронту на еміграції, на який може спиратися дія Проводу ОУН /його закордонної вітки/, виглядатиме навіть краще від того, яке було в роках 1957-58. Бо хоча на декотрих територіях в Європі числова кількість активного членства Організації Визвольного Фронту зменшилася /Австрія, Бельгія, Голляндія, Франція, Еспанія та інші, включно зі Скандинавією/, то на інших помітно деякий приріст, деякі збільшення.

Поважним осягом у роботі нашої сітки за кордоном до сьогодні стала розбудова видавництва і видань, при допомозі яких можна було ширити наші ідеї, вести інформативну і пропагандивну роботу на різних мовах і сприяти також розвиткові української національної культури /наука, література, книжки і т. п./. Під деякими аспектами цей культурний і політичний фронт почерез видання в дусі наших націоналістичних ідей був ширший і всесторонніший, як перед війною. За дією нашого фронту мусіли тягнутися деякі інші, що в свою чергу скріплювало й наш, український, загально-національний фронт.

Визнавши на початку зовнішній відтинок нашої дії за кордоном як найважливіший після крайового, наша сітка досягнула і тут величезні здобутки, розносячи справу України по цілому світі. Коли, для прикладу, в 1956 році у В. Британії нараховували біля сотні прихильних згадок у британській пресі, то сьогодні вже навіть не числять витинків, бо часами в тягу одного тижня появляється більше сотні прихильних нотаток. Україна стає поволи одною з центральних проблем світу. Хтось може уважати на великий негатив те, що британські політики бояться піддержувати відкрито український нарід в його боротьбі за свободу, бо на їхню думку така відкрита піддежка могла б спричинитися до чергової війни. Ми, однак, думаємо, що це також і своєрідний комплімент в сторону нашої Батьківщини і в сторону українського народу. Прийде час, коли і це зміниться.

Який відтинок нашої дії ми не взяли б, то на кожному бачили ми осяги. Цим станом ми поширили позицію ОУН в Україні на українську еміграцію, а поширюючи переконувалися, що наша Організація і наша політика мають відгук, мають піддержку.

Мали ми в цьому періоді також великі втрати. Найбільшою втратою для цілої ОУН і всього українського народу стала найперше смерть сл. п. Романа Шухевича-Чупринки-Лозовського-Тура під ударами ворога в Україні і смерть сл. п. Степана Бандери від удару ворога на чужині. В Україну відходили охотники, отже - найкращі з поміж нас. Ті, що впали як герої у зударях з ворогом, а чи ті, що попали в руки живими та відсиджували великі /навіть досмертні/ вироки в тюрмах - спричинювали теж втрату. Певних втрат Організації нанесли і ті, які

далися порізнити; пішовши за підшептами та інтригами московських агентурних чинників, виступили проти ОУН і подекуди практикують таку поведінку навіть сьогодні, знаючи причини своїх помилок. Певно, втраченою для Організації були і такі випадки, де члени заломлювалися, вірікалися приречення і роботи, залишали стійки та ішли в привату. А їх було багато.

Враховуючи існуючий в Україні підневільний стан, потенціал української еміграції та інші важливі передумови дальшої дії ОУН, IV Великий Збір ОУН підсилив ще більше ролі і позинності кадрів ОУН на закордонному відтинку. Творці тієї справи були, очевидно, свідомі певних труднощів зовнішнього та внутрішнього характеру, які можуть виринути після Збору. На це вказувала також історична минувшина. Але, ми всі розчисляли на те, що IV Великий збір оновить також наші дещо знесилені сили, внесе у наші душі нову надію, нового духа й нові пориви до дальших чинів. Наші зборові настанови і міркування збіглися з новою хвилею відродження в Україні, з новими відомостями і даними підпільної боротьби там. Але, як розвинулися всі ці справи на практиці?

а/ Припускалося в деяких кругах, що з хвилиною опублікування відомостей про відбуття IV Великого Збору большевицька Москва розгорне широку акцію проти нового Проводу, продовжуючи ці інтриги та під'їзди, що їх вона робила з деяким успіхом по смерті сл. п. Романа Шухевича. До сьогодні ці припущення несправдилися з двох причин: з причини несподіваності самого Збору та його далекойдучих рішень, і з причини існуючого стану в Україні, який підтверджував дії ОУН там у глибокому підпіллі.

б/ Факт відбуття IV Великого Збору став прийнятий також різними українськими політичними угрупованнями, з поміж яких лише "двійкарі" і мельниківці виступили з легкою критикою.

в/ Факт відбуття IV Великого Збору та його рішень став прийнятий в Україні, зокрема людьми з підпілля, на що існують наочні підтвердження і доказові матеріали.

г/ В часі фіналізаційних приготувань матеріалів для IV Великого Збору ми ще не диспонували тою масою підпільної /захальної/ літератури з України, якою диспонується зараз. Але зміст наших Постанов з ділянок ідеології, програми й політики в нічому не протиставиться і в нічому не відбігає від того, що нам подає ця література про підпільний рух в Україні, який стоїть на націоналістичних позиціях і пов'язується з ОУН. Теза про те, що добрий військовий вишкіл забезпечує за кожним воєм однакову реакцію у важких обставинах знаходить тут своє сильне підтвердження. Навіть новий клич нашої Організації - Київ проти Москви, отримав у захальній літературі свою найсильнішу підтримку в часі, коли на еміграції була подекуди опозиційна настанова до того клича.

По всіх головніших зовнішніх лініях IV Великий Збір ОУН пройшов нормальним порядком, як річ, що не лише мусіла, але повинна була відбутися.

Не зовсім так пішли справи на внутрішньому відтинку. Як відомо, на цьому Зборі майже всі матеріали програмового характеру пройшли подавляючою більшістю голосів, якщо не одоголосно. В декотрих місцях існували сильніші зрізничкування у поглядах на устроєві заложення, а зокрема на прикметник "революціонерів", що його пропонували внескодавці проекту Устрою ОУН. На самому Зборі було видно в деяких місцях, що частина членів інтересувалася менше програмою, а більше устроєвими питаннями. Мабуть, що від цього потрібно виводити корінь того факту, що ще навіть сьогодні між загальними членами ходять дуже загальникові, а при тому і мінливі, рефлексії про IV Великий Збір. Мабуть, що від цього потрібно виводити корінь і тих явищ, які зустрічалися при покликуванні провідів клітин на чергову конференцію, а зокрема при розгортанню роботи за новими напрямками. Як би воно там не було, сподіваний ентузіазм розвіювався дуже скоро, а в деяких місцях навіть стрічалися випадки, що люди замість вітати факт відбуття Збору радісно, виявляли своєрідне невдоволення. Ці люди - це були члени ОУН. Їх не було багато, але такі були.

Для ще яснішого наświetлення обстановки треба теж подати, що на відтинку зокрема провідного активу /під цим розуміємо ту частину членів, які займають провідні становища в Організації і в громадському життю/, замість сподіваного підйому впала якась незрозуміла стязілість, замість дальших змагань - намагання втечі з провідних становищ коштам навіть глибших потрясень в громадських організаціях, а замість дружності і співдії - фракційність і ворожнеча. Із серйозних колись членів ставали нерідко пліоткарі, що залюбки займалися найбруднішими справами, тягаючи своїм брудом часто невинних в нічому людей. Організаційні і громадські справи виходили на вулицю. Збори клітин оберталися в жалюгідні випрошування ласки в того, хто мав очолити Управу. Трагедія такого обороту справи полягала зокрема в тому, що так поступали наші члени, які на протязі років були прикладом для громадянства, за якими люди йшли, їх піддержували і наділяли почесними та довірями. В одному чи в двох випадках наші члени допускалися того, що шукали оправдання на свої часто нерозважні вчинки між загалом непоінформованого громадянства, діючи проти зверхніх чинників, а навіть і проти ТП.

Все це вказує на значне послаблення організаційної дисциплінованості між членами, їхньої революційної чуйності, жертвовності й працьовитості, їхніх відчужань відповідальності за Організацію і за все те, що довкруги неї існує і діє.

Згадуваний нами на початку форум тим усім не займався, бо не всі ці випадки являються такими, що повторяються на різних теренах. Подане повище відноситься у великій мірі до одного терену. Але форум відмічував факт спалу моральних вартостей між членством, в наслідок чого у нас траплялися випадки, неспівмісні навіть для громадської організації.

Майбутнє нашої дії лежить у руках не тої чи іншої групи членів, навіть не зовсім того чи іншого проводу, але в руках всіх членів Організації, а зокрема в руках тої частини, яка держить провідні функції в сітці чи на громадському полі.

Мусимо змагати до відновлення і максимального зберігання в Організації таких основніших вимог:

а/ вимоги дисциплінованості, згідно з якою кожний член вкладається в рамки організаційного життя і в них діє, підпорядковуєчись своїм зверхникам, плянам і програмам дії як на внутрішньо-організаційному, так і на кожному іншому відтинках;

б/ вимоги активності і підприємчивості, яка вказує на konieczність для члена бути живою частиною організаційного організму, бути готовим приймати обов'язки, широко і солідно їх виконувати, а при тому ініціювати самому; а чи пропонувати ініціативи, які могли б допомогти нашій Справі;

в/ вимога прикладності й правдомовності, за якою член повинен діяти й поводитися так, щоби між його словами та ділами не було розходжень, і щоби не було різниці між тим, яким повинен бути член з уваги на вимоги Устрою ОУН, а яким він є на ділі. Член не може закликати інших до дисципліни, коли він сам не являється дисциплінованим до своїх зверхників. Член не може стояти на сторожі почитності нашої преси, коли він сам нічого не читає, організувати передплатників, коли він сам не передплачує газети чи журналу, збирати пожертви на організаційні фонди, коли він сам не жертвує радо, ставати в обороні моралі, коли сам веде аморальне життя. Все це, всі ці суперечливості мусять зникнути з нашої поведінки. Ми не можемо розраховувати на повагу зі сторони інших, коли самі себе не поважаємо. А на тому одинокому полі трапляються часто найбільші надужиття.

г/ Вимога жертвовності і дружності, за якою весь тигар праці та відповідальності повинен спочивати на всьому активові, а не на якійсь його частині, і весь актив повинен би однаково поділяти успіхи та журитися труднощами чи невдачами. Кожна боротьба є вагітна в одно і в друге. Навіть у найгіршій обстановці чи в найтрудніших обставинах член повинен бути готовим допомогти членові. Не можуть

ставати цьому на перешкоді особисті чи групові амбіції та урази. Бо зараз подекуди виглядає так, що ті, які вживають слово "друже", виховувалися на Декалозі і 44 Правилах життя, які користуються легендою найкращих під оглядом патріотизму і найпринциповіших у вірі, переконаннях і в політиці, могли б скоріше повичзобувати собі очі замість звичайної, якщо вже не дружньої, терпимости. Бо якщо існують сьогодні в громадах негодування і чвари, то не є вони між політичними противниками, але між членами одної і тої самої організації, між нашими членами. А противники на цьому користають. Користь з такого обороту справи має теж ворог. Можливо, що він є і творцем того.

г/ вимога належної уваги та респекту до означених форм організованого життя, праці й поведінки. За час свого 42-річного існування в ОУН випрактикувалися і закріпилися певні, точно окреслені, форми ведення внутрішньо-організаційної праці й поведінки. Завданням членів є пам'ятати про це та придержуватися того. Щойно тоді буде порядок у сітці, не буде чварів і налужить.

д/ вимога трактування члена за його якостями, а не за персональними симпатіями чи антипатіями до нього. В Організації не має протегованих і не можуть знаходитися ті, що протегують. Лише персональні здібності промощують членові шлях в Організації. Так є воно й по відношенні до громадянства. В ОУН діє на всіх шаблях форма покликання, а не виборна, і всяка агітація "за" чи "проти" в тому чи іншому випадку є шкідлива. Справи полагоджуються встановленим порядком, а не вуличною методою.

Ці основні засади вичисляємо в довільний спосіб у формі пригадки, надіючись, що це вплине на поведінку тих, які призабули форми поведінки, або які вважають, що вони переросли всі засади. Засади в суспільному житті існують не як лише "романтична краса" його, а як норма, що випроваджує те життя з лабіринтів хаосу на плесні чистої води. Не для романтики постали й наші організаційні правила та засади, наш стиль і форма праці. Їх творили люди, що пройшли важкий і героїський шлях життя, а тому ніхто з еміграційних "патріотів" не має морального права їх понижувати, їх відкидати чи ними гордитися, бо вони можуть придатися ще навіть йому. Зокрема, кожному можуть придатися ще засади конспірації, дружності і т. п. Наш ворог є теж ворогом багатьох інших людей, ворогом людства. Сьогоднішні умовини нашого життя ще не кажуть, що завтра ми не знайдемося в умовинах, подібних до тих, які панують сьогодні в Україні.

IV Великий Збір ОУН словами ухваленого Устрою ОУН каже, що "членом ОУН може бути кожен українець /ка/, що закінчив /ла/ 21 рік життя і відповідає наступним вимогам:

- а/ добро української нації ставить понад усе й свідомо бере на себе обов'язок служити їй у рядах ОУН;
- б/ визнає ідеологію українського націоналізму, має виражений націоналістичний світогляд і відповідні прикмети характеру;
- в/ посідає високі особисті й громадські моральні якості, творчо й сумлінно виконує свої обов'язки;
- г/ відбув відповідний вишкіл і пробу та свідомо бере на себе обов'язок дисципліни й підпорядкування Проводові ОУН".

Цих кілька точок з Устрою ОУН повинен засвоїти кожний член. Організаційні й ділові зверхники під кутом цих точок повинні підходити до члена, а не під ніяким іншим, і відповідно до того, як член відповідає вимогам Устрою, його трактувати.

Устій ОУН каже ще, що "Головним обов'язком кожного члена ОУН є боротися за здійснення ідей української нації, як у час вільної боротьби так і у час державного будівництва і його закріплення, давати свій всебічний творчий вклад у діяльність ОУН та виконувати накази Проводу".

Чим кращою і всестороннішою є увага людини до конституційних чи устроєвих законів, до утвердженого на досвіді часу правопорядку, тим кращою є ця система, в якій дана людина перебуває. Де тої уваги бракує, там виростають крайності й надужиття. Нашим обов'язком є респектувати нашу систему, її вдосконалювати й поправляти, але нею не нехтувати.

Крайовий відтинок праці

При увазі до завдань, справ і проблем, які в'язуться з боротьбою ОУН в Україні, на нашому форумі домінувало не лише само переконання про дію ОУН в Україні, на що незаперечно вказують численні події і документи, але теж вимога, щоб таке сильне переконання про цю справу стало власністю всіх членів ОУН за кордоном, зокрема всіх провідних членів. За минулих два роки, які відділяють нас від IV Великого Збору, на цьому важливому відтинку досягнуто додаткові здобутки.

Незабаром друзі довідаються про нове видавництво "Література і Мистецтво", яке заснувалося для публікації двох збірок поезій авторів з України. Можливо, що з рамени того видавництва появляться також наукові й публіцистичні праці авторів з поза залізної застави, які призбиралися. Наколи приготовлювані зараз збірки поезій появляться на ринку, то потрібно докласти зусиль для їхнього скорого поширення, бо від належної дії під цим кутом узалежнюватиметься дальша публіцистична діяльність, а впарі з тим і певна ділянка нашої роботи між інтелігенцією в Україні і на теренах декотрих сателітних країн.

Наші члени, симпатичні й прихильники, не мають потреби хвилюватися тим, що деяка частина т. зв. захальовної літератури появляється скоріше з видавництва наших противників. Важливим є не то, хто який опублікував, але то, що матеріал подає. Велика частина матеріалів попадає на чужину без спеціального призначення для того чи іншого політичного середовища, але щоби лише продісталось і було опубліковане. "Двійкарам" і мельниківцям уже звертали увагу з України, що вони намагаються збивати політичний капітал на чужій для них праці та жертвах. Нашим завданням є діяти, діяти ширше і всесторонньо, не поминати й не нехтувати навіть найдрібнішою вісткою, бо це все допомагає творити одно велике діло.

Зокрема сильно, послідовно й пляново потрібно розгортати діяльність по лінії оборони Прав України та оборони тих, що їх Москва переслідує. По тій лінії повинні наставлятися також установи громадського характеру і зі своєї сторони мобілізувати наших людей до дії. Величезну роботу можуть провести на цьому відтинку українські студенти і студентська молодь. Для нашого руху навіть вигідніше тактично, коли увага ворога і його агентурно-розвідувальних чинників розсівається.

Під позицим оглядом зокрема вдячну позицію одержує референтура Зовнішньо-Політичних Справ, яка має на чому базувати свою дію у вільному світі. Належне використання цього аргументу є узалежнене від нашої настанови, наших плянів і нашої послідовности в роботі. Розвиток подій і боротьби в Україні підсилює значно нашу позицію і між поневоленими народами, які бачать і відчують, що ні російські ліберали ані польські антикомуністи цим поневоленим народам, зокрема народам прибалтики і Кавказу, нічого не обіцяють. Україна для них – це авангардна сила і союзник. Ще ніколи справа АБН не була так важливою, як зараз. Теперішню обставину ми мусимо використати, не лякаючись і не демобілізуючись цим "муром мовчанки", що його тут чи там відчуваємо. Мусимо ж бо пам'ятати, що великодержави світу земного ведуть дальше коекзистенціональну політику. Мусимо теж пам'ятати, що т. зв. російський великодержавний "лібералізм" має і буде мати прихильників на Заході, а зокрема в Британії і в ЗСА.

Відтинок крайової проблематики дуже широкий і некорисно звукувати це лише до самих контактів, до самих зв'язків. Найвища пора для нас не запобігати перед громадськістю в популярності

про захлабну літературу, представництва чи публічно рекламовані зв'язки, бо все це є пропаганда, або поступування нерозвинених діячів, а нормально діяти, практикуючи здецидовано всі середники строгої конспірації. Наука з 50-тих років не сміє піти в ліс.

Теперішній стан в Україні на відтинку боротьби за державність повинен скріплювати нашу роботу на громадському й молодечому відтинках і на відтинку організування юнацтва. Відповідне використання доступних матеріалів і відомостей сприятиме відродженню надій, віри в перемогу й завзяття до праці. Але це треба осягати, в це потрібно вірити самому, це завзяття мусить виходити також з центрів. Нажаль, під цю пору всього того бракує, а якщо і видніє воно десь на громадському відтинку, то лише як декларативна резолюція. Участь наших членів і загалу українського громадянства у справі Тижня Поневолених Націй переконали найболючіше, що ми дуже відстали від нашого Руху в Україні, і що багато наших заяв не йдуть далше звичайної побутовщини. Чи знайшлася б між нами багато людей типу Валентина Мороза? Не його, як критика московсько-большевицької системи, але його як борця за свободу народу?

Різні інші справи й проблеми

Внездовзі наступить завершення структури Жіночої Сітки ОУН до самого Проводу ОУН, як це було в Україні в часі війни. Важливість тої сітки зумовлена двома основними аспектами: відкриття можливостей українській жінці працювати в ОУН на рівні з чоловіками, як це було від початку, а зокрема до чого дійшла ОУН в часах її найвищого розвитку, і використання Жіночої Сітки ОУН, попри різні біжучі завдання, з особливою увагою в праці між молоддю, на відтинку юнацтва. Тому місцева Жіноча Сітка повинна таки серйозно приготуватися до ще жвавішої діяльності в майбутньому. Кожний член Жіночої Сітки мусить передумати цими тижнями основніше свою позицію і перевірити поведінку, щоби відповісти ще раз на питання про правильність чи неправильність обору шляху, вступаючи в ОУН. Наколи ця перевірка вкаже на правильність, тоді треба реактивізуватися і діяти. Паперових членів не потрібно!

На відтинку молодечому прийде в недалекому часі до покликання до дії референтури Студентства і молодой інтелігенції з академічною освітою, число яких зростає скорим темпом, а дотеперішня загальникова форма юнацької сітки стає неспроможною це охопити.

У вишкільній ділянці діє вже при Кадрово-Організаційному Секторі Вишкільна Референтура. "Бюлетень Проводу ОУН" друкуватиме теж матеріали на вишкільні теми. У вишкільній ділянці муситься використовувати максимально матеріали з "Визвольного Шляху" та з інших легальних періодичних наших видань.

Засновану недавно на теренах ЗСА і Канади Асоціацію Діячів Української Культури /АДУК/ розбудовуватиметься теж на європейських теренах. В першій половині 1970 року з рамені АДУК-у появилася перше число журналу "Естафета", який можна замовляти вже почерез "Гомін України". Кожна громадська бібліотека повинна замовити для своїх потреб той журнал. Це перше число "Естафет" має 256 сторінок.

Певний крок до переду зроблено теж в ділянці підготовки справи завершення установ Українського Визвольного Фронту, до якого зобов'язують нас настанови IV Великого Збору ОУН.

Вкортці появиться перший том монографії про Євгена Коновальця, основоположника ОУН, який приготувала Асоціація ім. Є.Коновальця. Цей перший том зданий до друку у нашому Видавництві в Мюнхені. Це буде велика книжка. Згодом має появитися ще другий том. Готуємо до друку є перший том про Степана Бандеру, який охоплює його публіцистичні праці. Редактор і впорядник готує три томи, які появляться в тягу чергових двох років.

Перший том матеріалів з IV Великого Збору ОУН є вже у клітинах, а може й на руках членів ОУН. До друку приготується другий том.

З друкарні УВС вийшла книжка д-ра Петра Мірчука під наголовком "Роман Шухевич /Ген. Тарас Чупринка/ - Командир Армії Безсмертних". З нашого Видавництва в Торонто, Канада, будеться кольпортерувати на нашому терені три книжки, які вийшли в тягу біжучого й минулого років. Вишкільна Референтура при Кадрово-Організаційній Референтурі в ТП, областях і в Станицях, повинне займатися розплануванням перерібки цих матеріалів.

Заклучні спостереження

Реасумуючи подане і сказане, нашим обов'язком є відмітити, що помимо багатьох ускладнень цілісність дії ОУН знаходиться на неперехитному шляху до переду. Між всіма видними труднощами й перешкодами найважчими до усунення стають ті, що випливають від нас самих, від нашого меланхолізму і песимізму, від нашої оспалости й пасивности, або з наших незавжди послідовних борсань. Ми не можемо вимагати від ворога перестати бути ворогом. З ворогом треба боротися. Ми не маємо підстав нарікати на нарід, бо наш нарід переборов тими роками найважчі перешкоди, переборов у себе й назовні поняття всемогутности московської системи насилля. Сьогодні цей нарід подає нам чинами своїх пробойовиків таку силу матеріялу, передає таку силу завзяття і патріотизму, що ми прямо не можемо почуватися більше осамітненими. Ми не маємо потреби розброюватися теперішньою поставою зовнішнього світу до наших справ, бо чому чужинець мав би бути кращим і розумнішим від українського емігранта. А вдармо себе у груди десь у невидному куточку й запитаймо себе: про що ми думаємо і мріємо найчастіше? Чи майбутнє України є нашою першою і основною мрією? А це майбутнє нашого народу повинно бути тою першою мрією теперішніх поколінь України. Якщо воно буде так у нас, тоді напевно кращими будуть наставлення чужинців. Жиців є два і пів мільйона, але держать вони в шаху десятки мільйонів арабів. Ми бажали б революційних чинів, але іншими руками, бо як говорять сьогодні подекуди, - наші руки вже застаріли.

Отрястися від цього й посортувати це - це основне завдання під цю пору. Тому - вперед, подруги і друзі, на поборення цих наших внутрішніх перешкод!

-----:-----

ВЕЛИКІ УСПІХИ В РОБОТІ НА ЗОВНІШНЬОМУ ВІДТИНКУ

Вересень, жовтень і листопад 1970 року були місяцями, коли наша дія на зовнішньому відтинку спромоглася на чергові важливіші здобутки, які вплинуть позитивно на дальший розвиток нашої справи у вільному світі, і які відібуться приємним і мобілізуючим відгомном між українськими людьми на Рідних Землях.

В днях між 15-тим і 20-тим вересня, 1970 року, в Кіото, Японія, відбулися річні конференції ВАКЛ, АПАКЛ і ВАКЛМолоді, на яких українська сторона і АБН були зарепрезентовані сильною делегацією, яка включала групу сумівців з Австралії*. Рівночасно, безпосередньо репрезентованими на цих конференціях були ще Білорусія, Болгарія, Мадярщина, Латвія і Хорватія.

Голова Проводу ОУН, який є рівночасно головою АБН, увійшов до Президії Ради ВАКЛ. Трьох українців від молоді увійшли до Правлячого Органу ВАКЛМ. Змінено в корисному напрямі декотрі статті в Конституції ВАКЛ: в напрямі визнання за кожним народом право на самостійність, засудження всіх видів колоніалізму й запевняє моральну й матеріяльну підтримку визвольним змаганням поневолених комунізмом народів. До поважного успіху належать також ухвалені на цих конференціях резолюції. Цьогорічні міжнародні антикомуністичні конференції в Японії розвивалися вже по лінії закріплення і поширення

українських позицій. Сприяючим тому завданню був і сам терен, бо між далекосхідними народами японські представники у ВАКЛ, АПАКЛ і ВАКЛМ виявилися найприхильнішими для українців і нашої Справи. Цю обставину будеться використовувати в майбутньому в нашій дипломатично-політичній дії на Далекому Сході.

В днях між 12-тим і 16-тим жовтня, 1970 року, в Брюсселі, Бельгія, відбулися цьогорічні конференції АБН і ЕРС. Започаткувавшись в ЗСА і в Канаді чотири роки тому, цей цикл конференцій АБН і ЕРС охопив дотепер усі важливіші центри своєї дії. В цьому році це була західна Європа, яка зела перід у конференціях, при належних репрезентаціях з Великої Британії, ЗСА і Канади. Попередні подібні конференції відбулися в Лондоні в жовтні 1968 року. Цьогорічні конференції АБН і ЕРС в Брюсселі були теж успішними і чисельними, а навіть численнішими коли ходить про делегатів, як усі попередні конференції.

Матеріали обидвох цих конференційних з'їздів були вже друковані в "Шляху Перемоги", у "Визвольному Шляху" і в інших виданнях, тому тут цього не повторюємо.

В часі складання цього числа "Бюлетеня ТП" закінчувався Тиждень Поневолених Націй у Великій Британії в 1970 році. Не диспонуючи ще всіма даними, неможливо нам робити остаточні підсумки чи ствердження. Але відомими є такі головніші положення: в британській пресі широкого відгуку не викликав, хоча на це організатори не розчисляли, але на внутрішньому відтинку досягнуто багато в напрямі подання зусиль еміграційних середовищ різних народів для однієї цілі. Показалося це навіть з певним драматизмом на вічу в Лондоні, де представники кожної національної групи закликали до тісної співпраці. З нагоди цього тижня виявилися теж настрої по національних групах. І, для прикладу, естонці, балтійці, литовці, білоруси, грузини і вірмени, закликали до боротьби і виявляли сильний нахил до радикалізму, чого не видно було між ними попередньо. Поляки ставилися даліше пасивно. Маляри виявилися розбитими і розчарованими. Це саме румуни. Натомість серби були більш бойові. З цього висновок, що в наших дальших плянуваннях і дії у подібних виступах авангардну групу можуть становити естонці, лотиські, литовці, білоруси, українці, грузини, вірмени і серби. Інші можуть слідувати, або їх не буде. Поляки, маляри і румуни розпорошені, розбиті і без ясного дороговказу від своїх проводів. Певні труднощі переносять цими часами також чехи.

З рамени Тижня поширено 55 тисяч летючок і 12 тисяч наліпок. Поширено "Становище Британської Ради Європейської Свободи" та ряд інших циклостилевих випусків, опрацьовано і внесено від кожної національної групи меморандум до британського Прем'єра. В деяких місцях завважено своєрідну оспалість між українцями, попри радше широкі заходи по організаційній і громадській лініїх.

СПРАВИ УКР. КАТОЛ. ПАТРІЯРХАТУ

З приємністю відмічаємо після кулькалітніх непевностей, що якраз цими тижнями справи патріархального завершення в Українській Католицькій Церкві ступили на правильне підложжя і взяли правильний напрям.

В дні 3-го грудня на сторінках "Української Думки" оприлюднено "Заяву" українських католицьких священників у В. Британії, якою всі місцеві католицькі душпастирі виявляють свою підтримку Верховному Архiepіскопові, який має "право першости в нашій Помісній Українській Католицькій Церкві, згідно з віковою історією нашої, - як пишеться у "Заяві", - Церкві".

Важливими й позитивними сторінками того важливого документу і переважливого кроку є те, що цей виступ душпастирів УКЦ з терену

Великої Британії відбувся в порозумінні й за згодою Кир Августина Горняка, що він заторкнув справу честі українського національного імени і висловився критично до виступів чужинецьких церковних достойників /неfortunних/ у наших справах, і заявляється беззастережно за патріархальним завершенням УКЦ. "Заява" опрацьована добре. Згідно з тою "заявою", Отці Душпастирі висилають окреме письмо до Блаженнішого Кардинала Йосифа зі заявою любови, пошани і солідарности з Його великими починами, і з проханням про скликання чергового Синоду Владик УКЦ для пороблення дальших авторитативних кроків у стараннях про структуральне завершення Церкви.

Певні і точно окреслені заходи робить Кир Августин Горняк зі свого становища, змагаючи однією стороною також у тому напрямі, що би Його Блаженство скликав черговий Синод УКЦ для обговорення і вирішення дальших кроків.

Українська католицька Церковна ієрархія у В. Британії, хоча не є зовсім першою у своїому спільному виступі перед відповідними церковними кругами у справах патріархату, то все таки є першою, що зробила це ясно і всесторонньо, і спільно. В половині року подібно виступили Кир Володимир і Отці Душпастирі з Франції, але їхній виступ був тихий.

Рівночасно з розвитком тої справи на церковному полі, певний крок до переду зроблено на громадському відтинку, де СУБ виступив з ініціативою створення Українського Громадського Комітету для справ Патріархату, який тепер формується.

Таким чином наш терен переступив один з дуже високих порогів у тій важливій справі. Переступили цей поріг церковні власті разом з вірними даної Церкви з "єдиним фронтом", та що варто було змагати і вичекати досьогодні. Надія досягнути структуральне завершення УКЦеркви знайшла в тій події дуже сильне підкріплення.

Радіючи з повищого чину, ми не радіємо розвитком відносин до круги тої презажливої для нас справи в Римі, де крило противників тої справи зростає. Але нашим обов'язком є змагати, боротися і здобувати. Маючи запевнене становище Духовенства і місцевого Владика Кир Августина, наші зусилля і змагання будуть набагато легші. Розраховується, що за прикладом УКЦ у Великій Британії і Франції підуть всі інші дієцезії, а за Українським Католицьким Патріархатом де факто наступить і де юре! Бо структуральне пов'язання Української Католицької Церкви у гору є добре схоплене у "Заяві": Отці Душпастирі, місцевий Преосвященний Владика, Верховний Архiepіскоп, Синод УКЦ, а тоді римські Церковні Декастерії!

-----:-----

ІЗ ЗАХАЛЯВНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

"В чому ж заключається друга частина обвинувачення українських громадян - націоналістична пропаганда /чи діяльність/? Яким кодексом чи якими законами обґрунтовані обвинувачення за націоналістичну пропаганду /діяльність/? Таких законів нема. Навпаки, я Конституція СРСР, яка гарантує право націй на самовизначення, є ленінська національна політика, яка повністю гарантує право націй на самовизначення, на обмежену, при повному виводі військ приєднуючої країни, пропаганду за відокремлення, вирішення національних проблем шляхом референдуму всього народу. Націоналізм - є відповідь на існуючий шовінізм...Всякий національний гніт викликає протидію в широких масах народу, а тенденція всякої протидії національного гноблення населення є національне повстання..."

Взято зі Звернення М. Масютка до Верховної Ради УРСР.

-----:-----

ПРОТИСТАВИТИСЯ ЗАГРОЗЛИВИМ ПРОЦЕСАМ

Українська повознна еміграція перебуває поза межами України уже біля 25 років, що не може залишатися без наслідків. Перенесені в чуже середовище, люди впродовж довгих років перебувають під сторонніми і не все позитивними впливами, незаметно віддаляються духово від рідного народу і втрачають з ним свій духовий зв'язок. Життєві потреби на чужій землі прив'язують їхню увагу до повсякденних турбот і нових переживань, які затирають в пам'яті навіть яркі до недавня спогади про втрачену батьківщину. В цей спосіб відбувається повільний процес інтеграції в країнах нашого поселення. А найскоріше піддаються цьому процесові ті, що живуть поза українськими організованими громадами. Навіть само існування громад на дальшу мету буде загрожене, коли духовий зв'язок з Україною та її культурою буде втрачатися. Якщо не протиставитися цьому процесові, то спроможності еміграції бути важливим помічним чинником в боротьбі за визволення українського народу будуть також постійно зменшуватися.

Протиставитися цьому процесові і його гальмувати є одним із завдань ОУН. Своєю дією в Громаді ОУН постійно привертає увагу людей до існуючого стану поневолення, вказує на боротьбу українського народу за волю і нагадує еміграції обов'язок допомагати тій боротьбі. Вона старається викликати в людей заінтересування до всіх справ, пов'язаних з Україною, скріплювати український дух в наших Церквах, підтримувати український патріотизм в родині і жертвність на національні цілі, плекати в громадах українські традиції і зберігати серед еміграції українську культуру.

Вдержувати серед емігрантів заінтересування до українських справ і при українській культурі, а передусім при цілях, що їх ставить перед собою ОУН, можуть члени власною дією серед громади, а головним середником для виконання того завдання стає націоналістична преса і книжка. Нажаль, останніми роками послабилося заінтересування до української книжки і газети, що завважається в зменшенні передплатників і покупців. Явище це дуже загрозливе, бо без відповідної лектури людина вужожіє духово й затратить в додатку духовий контакт з українством. Втративши раз цей контакт, вона відчужиться взагалі від українського народу й української Справи.

Пояснювати це невідрадне явище можна тим, що люди живуть задовоно на чужині, яка щораз тісніше зв'язує їх своїми інтересами. З другого ж боку треба визнати, що і зі сторони членів ОУН щораз менше уваги приділяється тій важливій справі. Що більше! Самі члени, а між ними часто й провідні одиниці, занебнують супроти націоналістичної преси, попадають в заборгування, а нерідко позбавляються нашої преси взагалі. Українська громадськість стояла постійно разом з ОУН, а в наших членах бачили приклад для наслідування. Наше власне легковажне наставлення до націоналістичної преси знайде погане відбиття у громаді, де наш актив не зможе бути прикладом. Якщо ми щиро бажаємо протиставитися процесам відчуження українців від України, то мусимо найперше стримувати ці процеси в себе. Тоді громадянство буде знову йти за нашими добрими прикладами.

Пригадуємо, що на європейському терені появляється два органи нашої Організації, які повинні бути на руках передусім наших членів, а відтак поширювані між громадянством. Ними є тижневик "Шлях Перемоги" і місячник "Визвольний Шлях". Почитність їх поволи падає, а заборгування зростають. Якщо процес піде в цьому напрямі далше, а зі сторони Організації не буде протидії, то обидва ці органи опиняться перед загрозою ліквідації. Тоді націоналістичний рух без своєї націоналістичної преси не зможе держати впливів на громадськість на еміграції, а та еміграція перестане бути допоміжним чинником у боротьбі за визволення України.

На цю загрозливу небезпеку звертаємо вчасно увагу і взиваємо всіх членів ОУН на нашому терені тій загрозі найрішучіше протиставитися.

Протиставлення розпочинати від себе, себто від членів ОУН, які

займають різні становища та виконують різну, - організаційну й громадську, - працю.

-----:-----

УВАГА ДО ПІДХОДІВ ВОРОГА

За нашими заходами та ініціативою "Українська Думка" опублікувала знімку та короткі інформації про Віктора Паньковського, який від осені минулого року займається агентурною роботою на відтинку української еміграції у Великій Британії.

Певним організаційним чинникам стало відомим, що він, крім відвідин декотрих українців у Лондоні і в терені з різних нагод, навідувався також сам або в товаристві жінки чи мужчини і до українських організацій, а зокрема вечорами до українських товариських клубів. Робив він це з розрахунком, що його ніхто не знає і незможє розпізнати. Жінка, яка дотримувала йому товариства, є українкою з походження, а мужчина - росіянин. При відвідинах прокидаються за людей з подальших місцевостей.

Публікацію його знімки повинні використати наші люди для того, щоб розпізнати цю особу в часі відвідин клубів, входу на культурні чи товариські імпрези, а чи входу на маніфестаційні зібрання. Розпізнавши, ту особу потрібно здемаскувати і відставити поза мури чи площу з належною публичною відправою.

На адресу одної української організації наспів недавно лист від жінки з Лондону з "зажаленням" на СУМ за маніфестацію під московською амбасадю в 1968 році. Перевіряючи цю справу, ми прийшли до переконання, що такої українки в даній околиці міста немає. Правдоподібно, що лист походить від провокатора з московської амбасад. Таких листів може бути більше.

Наші чинники Служби Безпеки попереджують, що різних провокативних виступів буде напевно більше. Посилюючи чуйність і безпеку, треба прямувати до того, щоби невгощати і неінформувати нікого навіть з українців, кого не знається, або хто не може вилігимувався. А всі підозрілі чи дивні, або ненадійні й незвичайні випадки зголошувати орг. шляхом до гори.

Цими днями з Нового Ульму, Німеччина, поширюють поштою летючку із закидом у сторону СУБ-у, що він ніби фінансує роботу ОУН. Є припущення, що до тої летючки причасні особи з одної політичної групи, але і тут глибше по заду знаходиться московський агентурний чинник.

-----:-----

1/ Це число "Бюлетеня ТП" коштує 1 шілінг. Розчислення проситьс= ся слати впрост на адресу ТП за всі отримані, але ще незаплачені числа "Бюлетеня ТП".

2/ Висилається рівночасно чергове число "Бюлетеня Проводу ОУН" в ціні 2 шілінги за примірник з дорученням пророблювати матеріали на сходинах, щоб кожний член став запізнаний з ними.

3/ Користаючи з нагоди недалекого закінчення ділового року, проситьс= ся про повне розчислення за обидва повижчі видання і за "Нарис Історії ОУН" від тих клітин, які ще не розрахувалися повністю за цю книжку.

4/ Проводи клітин повинні інтересуватися виїздом юнацтва на щорічний Зимовий Табір на Франкополе й допомогти в разі потреби та можливостей.

=====:=====